VÌ TỔ QUỐC XHCN, VÌ LÝ TƯỞNG CSCN
THANH NIÊN ANH DŨNG TIẾN LÊN !

Tiềnphong

SỐ 18
5-5-1992

TUẦN BÁO CỦA TƯ ĐOÀN TNCS HỒ CHÍ MINH

TRONG SỐ NÀY

KỶ NIỆM LẦN THỨ 38 NGÀY GIẢI PHÓNG ĐIỆN BIÊN (7-5-1954 - 7-5-1992)

ĐIỆN BIÊN XANH

TÔI may mắn được đến Điện Biên cùng với đồng chí Nguyễn Văn Trứ, phó giám đốc Sở nông nghiệp Lai Châu vào một ngày tháng 4 nắng nóng. Mùa này lên Tây Bắc, chúng ta sẽ thấy ngút ngàn hoa ban trắng. Nhưng, dừng chân ở Điện Biên chúng ta sẽ thấy bạt ngàn một màu xanh no ấm, màu xanh lúa mới, hứa hẹn một vụ chiêm xuân bội thu chưa từng thấy.

Đồng chí Trứ nói :

- Đồng đất Điện Biên vốn rất phì nhiêu cho lúa phát triển, song cỏ cũng mọc tranh nhau với lúa. Người ta có cảm tưởng là khi gieo lúa cũng đồng thời gieo cỏ ! Bởi lúa mọc đến đâu thì cỏ mọc đến đó. Việc làm cỏ ở Điện Biên vô cùng gian khổ. Cực nhất vẫn là những ngày nắng nóng. Một héc-ta ruộng, một vụ phải tốn không dưới 200 công làm cỏ. Không đạt mức đó, lúa không phát triển, năng suất sẽ rất thấp.

(Xem tiếp trang 3)

Trên cánh đồng Điện Biên hôm nay.
Ảnh : *PHONG TRIỀU*

LIÊN HOAN TIẾNG HÁT THANH NIÊN ĐƯỜNG PHỐ HÀ NỘI

Không chỉ là để chào mừng đại hội Đoàn toàn quốc lần thứ VI, mà hội diễn đã thật sự là một phong trào của thanh niên, thu hút 1128 diễn viên là thanh niên quân đội, thanh niên công an, thanh niên học sinh... Trong hội diễn, dễ dàng nhận ra những gương mặt quen thuộc của những cô gái đứng sau các quầy hàng trên phố hàng Đào hoặc chợ Rười, những chàng trai bán xăng, chữa xe máy v.v...

78 buổi hội diễn ở phường và 8 hội diễn cấp quận, thu hút hơn 18.000 lượt khán giả, đã đem đến vòng sơ khảo thành phố 452 tiết mục hấp dẫn với chủ đề : "Tuổi trẻ, đất nước - niềm tin". Các tiết mục tập trung phản ánh vấn đề sức khỏe, môi trường, ca ngợi Đảng, Bác Hồ, Đoàn thanh niên...

Hội diễn được quần chúng [illegible] cổ vũ nhiệt tình và cho rằng đây là cách tốt nhất để tập hợp thanh niên, thu hút họ vào các tổ chức của Đoàn thanh niên và Hội Liên hiệp thanh niên.

Kết thúc hội diễn, 15 tiết mục được tặng HCV, 28 tiết mục HCB, 7 tiết mục đạt giải đặc biệt và nhiều tiết mục được nhận bằng khen, giải thưởng của Bộ VH - TT - TT và các ngành, đoàn thể ở trung ương và thành phố.

P.V

Ảnh : *Vân Ly - cô nuôi dạy trẻ trường mầm non A quận Ba Đình với bài hát "Đi cấy"* .

Ảnh : *ĐÌNH TRẦN*

THANH NIÊN SẢN XUẤT KINH DOANH GIỎI

ANH BÍ THƯ ĐOÀN LÀM KINH TẾ

ĐỨC HÒA, Đức Huệ là hai huyện nghèo nhất của tỉnh Long An. Người dân ở đây quanh năm sớm nắng chiều sương quần quật trên đồng mà tìm ra miếng ăn vẫn còn khó nhọc, bởi đất ở đây pha cát rất nhiều không thích hợp cho việc phát triển cây lương thực. Đó cũng là điều băn khoăn trong lòng anh bí thư xã Đoàn Đức Hòa thượng : Nguyễn Hoài Thương.

Nhân dịp huyện mở lớp tập huấn KHKT về cây đậu phộng, anh đăng ký tham dự để nắm vững kỹ thuật. Nhờ đó Thương hiểu rõ những đặc tính của loại cây này.

Được sự giúp đỡ của Nhà nước cho vay vốn trồng đậu phộng, 1 ha là 800.000 đồng với lãi suất 4%, cộng thêm với yếu tố đại

(Xem tiếp trang 3)

TIẾN TỚI ĐẠI HỘI ĐOÀN TOÀN QUỐC LẦN THỨ VI

ĐẠI HỘI ĐOÀN TỈNH CAO BẰNG LẦN THỨ 9

Ngày 20-4-1992 - 146 đại biểu thay mặt hơn 16.000 đoàn viên trong toàn tỉnh đã về dự Đại hội. Đại hội đã khẳng định "Trong tình hình mới, vị trí của tổ chức Đoàn vẫn được giữ vững, đoàn viên thanh niên vẫn tin tưởng vào con đường của Đảng và Bác Hồ đã chọn".

Đại hội đã dành nhiều thời gian thảo luận, xác định nhiệm vụ trọng tâm trong nhiệm kỳ mới là : Nâng cao chất lượng, đổi mới tổ chức, nội dung và phương pháp hoạt động, tạo dựng mô hình mới phù hợp với cơ chế mới, phù hợp với đặc điểm và điều kiện của thanh niên tỉnh Cao Bằng.

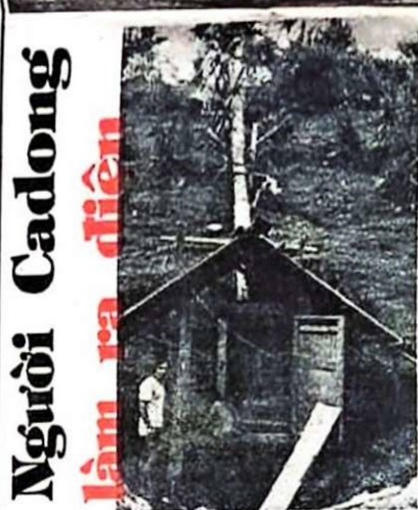
Đại hội đã xây dựng 5 chương trình hành động của Đoàn tham gia thực hiện các mục tiêu kinh tế, xã hội của tỉnh Cao Bằng, như phối hợp với các ngành làm tốt công tác hướng nghiệp dạy nghề, thành lập một

(Xem tiếp trang 3)

Người Cadong làm ra điện

PHÓNG SỰ ẢNH (DỰ THI)

ĐI khắp nơi, khắp chốn, trở về quê, thấy dân làng mình quá cơ cực, suốt đời tù mù ánh lửa lồ ô trong mái nhà sàn đơn sơ, anh thanh niên Nguyễn Đình Nhẫn - người dân tộc Cadong ở thôn 4 Trà Giáp (huyện miền núi Trà My - Quảng Nam - Đà Nẵng) - có sáng kiến vận động dân làng lấy gỗ trong rừng, lấy nước hai

(Xem tiếp trang 3)

ĐÓN ĐỌC TIỀN PHONG ĐẶC SAN CUỐI THÁNG SỐ 4-1992

+ **Từ tháng 4-1992 Bưu điện đã nhận đặt mua dài hạn đặc san cuối tháng của Tiền Phong.**

Tiền Phong đặc san cuối tháng, số 4-1992, ra mắt các bạn vào tuần cuối tháng 4-1992, với nội dung chính sau đây :

- Hãy nâng niu vẻ đẹp của thiếu nữ Việt Nam - Vị tướng và đứa bé sắp ra đời - Gặp những cựu chiến binh Mỹ bên kia bờ đại dương - Tìm thấy xác nữ kỵ tướng 2000 tuổi - Nơi tình người bao la - Bí mật các tiệm "hớt tóc thanh nữ" Không khuất phục số phận -

(Xem tiếp trang 3)

VẤN ĐỀ HÔM NAY

MỘT CHỈ THỊ LÀM NGHÈO HAY CỨU ĐẤT NƯỚC?

Điều tra của XUÂN BA

... CHÚNG ta đã có quá nhiều thông tư, nghị quyết, chỉ thị, quyết định... Cái thì bình thường, thứ thì cấp bách, thứ thì cấp thập kỷ, cái thì cấp cao quyết, nhằm ngăn chặn nạn tàn phá rừng. Nói tóm lại là chặn bớt tệ giết rừng... Vậy mà rừng Việt Nam vẫn bị thu hẹp với một tốc độ chóng mặt. Với cái đà giết rừng hiện nay, khái niệm rừng sẽ là gì với hậu thế sau vài mươi năm nữa ? Các nhà môi sinh, lâm sinh tài ba và lạc quan nhất đều ngập ngừng trước câu hỏi đó.

Vậy chỉ thị mới nhất mang số 90 ban hành ngày 19-3-1992 của Chủ tịch Hội đồng Bộ trưởng về việc thực hiện những biện pháp cấp bách để chặn đứng nạn phá rừng, thực tế sẽ là khả thi hay ngược lại ?

THÀ TRƯỚC MẮT CHẲNG CÓ NHỮNG TRIỆU ĐÔLA...

... Gặp tôi ở Hà Nội, anh Ba Đằng, giám đốc Sở Lâm nghiệp Phú Yên giang hai tay ra : "Rồi ! Sập tiệm, đổ bể hết trọn rồi cha nội ôi !". Tôi hơi buồn cười trước dáng vẻ thiểu não của con người vốn xởi lởi và vui tính đó. "Sao vậy ? ". "Còn 'dậy' chi nữa. Ông chín mươi chớ ai ! Coi nè : tụi tôi có gần 4.000 tấn song mây, một ngàn tám mét khối gỗ tròn, ngàn

(Xem tiếp trang 2)

TRUNG TÂM DẠY NGHỀ VÀ CHUYỂN GIAO KỸ THUẬT THANH NIÊN

Trung tâm dạy nghề và giới thiệu việc làm cho thanh niên trực thuộc Trung ương Hội LHTN Việt Nam phục vụ cho đối tượng chủ yếu là thanh niên nông thôn và các thành nghiệp trẻ. Nhiệm vụ chủ yếu của trung tâm là dạy nghề và chuyển giao kỹ thuật mới hoàn thích hợp trong sản xuất nông nghiệp. Trung tâm còn thực hiện nhiệm vụ trợ giúp các cơ sở Đoàn thanh niên tỉnh thành hệ thống chuyển giao kỹ thuật đến thanh niên và hướng dẫn, trợ giúp thanh niên đầu tư vốn, kỹ thuật để phát triển sản xuất.

Hiện nay, hai cơ sở của trung tâm tại Láng Thượng Đống Đa, Hà Nội và 145 Pasteur quận III thành phố Hồ Chí Minh đã phối hợp với Ban thanh niên nông thôn Trung ương Đoàn tổ chức được 14 đợt tập huấn ngắn ngày cho hơn 600 học viên tại các tỉnh đồng bằng Bắc Bộ. Trung tâm đã giúp Đoàn thanh niên các tỉnh Hòa Bình, Ninh Bình, Nam Hà lập các dự án tổ chức chuyển giao kỹ thuật cho thanh niên nông thôn trong năm 1992...

NGUYỄN THU MINH

NHẰM giúp chị em phụ nữ, nhất là các bà mẹ trẻ có thêm kiến thức cần thiết trong việc nuôi con khỏe, và nhằm truyền thông rộng rãi "Những điều cần cho sự sống" tới đông đảo bạn đọc trong cả nước, Ban nghiên

CUỘC THI "NHỮNG ĐIỀU CẦN CHO CUỘC SỐNG TRONG GIA ĐÌNH BẠN"

cứu của Trung ương Hội Liên hiệp phụ nữ Việt Nam và báo Phụ nữ Việt Nam tổ chức cuộc thi "Những điều cần cho cuộc sống trong gia đình bạn".

Nội dung cuộc thi là trả lời 6 câu hỏi đã đăng trên báo Phụ nữ Việt Nam. Đối tượng dự thi là phụ nữ từ 16 tuổi trở lên. Thời gian nhận bài dự thi : Từ 15-4-1992 đến hết ngày 25-8-1992

PV

MỘT CHỈ THỊ LÀM...

(Tiếp theo trang 1)

rưỡi mét khối gỗ xẻ. Hàng đó tất cả đều ký hợp đồng với nước ngoài rồi. Cả tỉnh nằm vô cái vụ gỗ này trên 30 tỷ đồng tưởng trúng lớn, nào dè... dụng một cái "ông chín mươi" ra hỏng cho xuất nữa. Mỗi tháng phải trả nợ ngân hàng trên một tỷ đồng trong khi hàng nằm lù lù đó, ông bảo có chết không...". "Thế ra Hà Nội lần này anh làm gì ?". "Còn làm gì nữa, tụi này tính ra kêu với Bộ lâm nghiệp, kêu với Bộ thương mại và du lịch, cả với các... cụ trên Hội đồng Bộ trưởng nữa rằng tụi... con đã ký hợp đồng với nước ngoài rồi thì cứ cho xuất nốt rồi sau đó sẽ nghiêm chỉnh thực hiện chỉ thị chín mươi...". "Định theo kiểu xe lỡ mua, nhà lỡ hóa giá đó hả ?" tôi đùa. Ba Đăng cười toe tóe : "Ờ, ờ cũng tựa tựa vậy đó...".

Ba mươi tỷ đồng vốn, nằm chết dí. Ngân sách địa phương của Phú Yên đều trông ngóng vào việc xuất gỗ này (chiếm tới trên 90%). Liệu đoàn anh Ba Đăng lần này kéo nhau ra Hà Nội có tìm được lối thoát không ? Đâu phải Phú Yên. Hàng chục tỉnh, địa phương, hàng trăm công ty, xí nghiệp đang choáng váng, cũng sững sờ và chắc chắn [illegible] sập tiệm. Bình Định cũng ngồi nghết 30 tỷ. Sông Bé "bự" hơn: Khoảng trên 100 tỷ đồng vốn cũng nằm đắp ụ (gỗ tồn kho, gỗ đã có cô-ta xuất, gỗ đã mở L.C. v.v.). Dừng lại hết ! Tổng công ty cao su hàng năm thanh lý từ 5 - 10.000 héc-ta cao su đã hết tuổi cho mủ, qui ra gỗ (đã sơ chế) tới 80.000 mét khối/năm. Nhiều năm trước, số gỗ này chỉ để đóng đồ xài chơi và làm củi. Do thảo vát biết làm ăn, ngành cao su kiếm thiết bị, đưa gỗ vào sơ chế, tìm đầu ra có lời nhất là xuất khẩu với giá FOB (giao tại tàu) trên dưới 200 USD một mét khối. Đang khấp khởi vì tưởng cầm chắc số ngoại tệ kha khá đầu tư trở lại cho cây cao su để giải quyết đời sống cho công nhân ngành cao su đang hết sức khó khăn v.v. và v.v. thì chỉ thị 90 ra đời... "Tốp" lại hết ! Làm lớn như Tổng công ty dịch vụ sản xuất nhập khẩu Lâm sản I lừng danh (vẫn thường gọi là NAFORIMEX I) hiện còn tồn kho 2.277m^3 gỗ các loại trong đó có tới 1.496m^3 gỗ pơ-mu xuất khẩu. Thị trường thế giới đang hết sức đói loại gỗ đặc sản này. Tính sơ sơ giá chỉ có... 500 - 600US/m^3. Cứ theo đó mà nhân ra xem bao nhiêu đô-la hầm... xó ! Cái gay là số gỗ đó được xẻ theo qui cách đã ký với nước ngoài, khó (hoặc không) có thể chế thành sản phẩm xuất khẩu nào khác được. Đình lại hết ! Chả nói các Sở, Công ty lớn trực thuộc Bộ lâm nghiệp làm gì. Cơ chế mới, thoáng đã làm xuất hiện nhiều cơ sở tầm tầm, nho nhỏ sống bằng nghề... xuất khẩu lâm sản. Xí nghiệp chế biến hàng xuất khẩu của Tỉnh đoàn Khánh Hòa thành lập từ cuối 1989 có trên 250 người. Qua hai năm làm ăn, xí nghiệp đã có bạn hàng ổn định là Singapore và Đài Loan, có việc làm ổn định cho 250 người và thu nhập bình quân 100kg gạo/người/tháng. Đợt hàng song mây trị giá trên 230.000 USD vừa chuyển vào cảng thành phố Hồ Chí Minh để chuẩn bị đưa lên tàu bạn thì có chỉ thị 90... Như vậy mỗi ngày xí nghiệp phải trả lãi (vay ngân hàng, vay dân để kinh doanh) là trên ba triệu. Chưa hết ! Toàn bộ số hàng đó đã và đang lên... men, tóc là mốc. Mà hàng song mây đã mốc thì có... trời mới tẩy nổi và chỉ có... ma mới mua. Cả xí nghiệp Thanh Niên đang rầu rĩ như ông già bà lão !

... CÒN HƠN CÓ TỘI VỚI CON CHÁU

Chỉ thị 90 của Chủ tịch HĐBT ban hành và đi liền sau đó là sự băn khoăn, lo lắng và nỗi đau của các nhà doanh nghiệp, của những đơn vị sản xuất kinh doanh hàng lâm sản xuất khẩu và của cả những tay đầu nậu tư thương chuyên kiếm chác làm giàu mau chóng về mặt hàng gỗ xuất khẩu (mà ta vẫn quen gọi là lái gỗ)... Có thể nói chỉ thị ban hành đã có ngay tác động mạnh mẽ đến kinh tế xã hội. Chỉ thị cũng thu hút sự chú ý của báo chí nước ngoài. Tờ Business Post ngày 30-3-1992 đã phải chạy một hàng "tít" : Nhằm ngăn chặn nạn phá rừng, Chính phủ Việt Nam đã ban hành lệnh cấm xuất khẩu gỗ tròn, gỗ xẻ...

Không phải ngẫu nhiên mà chỉ thị có tác dụng mạnh như vậy bởi từ trước đó các chỉ thị, nghị quyết đề cập đến việc giữ rừng chỉ là hạn chế, giảm bớt số lượng xuất khẩu mà thôi. Xin trích ra đây một đoạn trong chỉ thị 90 : "*Bộ Thương mại và Du lịch, Bộ Lâm nghiệp phải đình chỉ ngay việc cấp giấy phép xuất khẩu các loại gỗ tròn, gỗ xẻ, gỗ ván sàn sơ chế và các loại song mây nguyên liệu kể cả việc tái xuất các loại gỗ song mây nói trên... Đối với số gỗ xẻ xuất khẩu của năm 1991 tồn đọng đến nay, kể cả số gỗ đã được cấp giấy phép, đã ký hợp đồng, đã mở LC đều phải hủy hợp đồng và đình chỉ xuất khẩu. Trong trường hợp hợp đồng đang thực hiện, phía bên ngoài đã đưa tàu đến nhận hàng thì Bộ Thương mại và Du lịch cùng đơn vị xuất khẩu tìm cách giải quyết tùy trường hợp cụ thể như thay thế bằng các sản phẩm đã qua chế biến hoặc trả bằng hàng hóa khác, bằng tiền v.v.*". Có lẽ đoạn này đã gây tác động mạnh nhất đối với các cá nhân, đơn vị sản xuất kinh doanh chế biến gỗ xuất khẩu mà có lần giám đốc Sở Lâm nghiệp Phú Yên đã phải gọi vui là "ông chín mươi". !

Trong giờ giải lao một phiên họp của kỳ họp chót Quốc hội khóa VIII vừa qua, lựa lúc hiếm hoi thấy Chủ tịch HĐBT Võ Văn Kiệt đang đi trong khuôn viên của hậu trường Ba Đình, người viết bài này liền sán đến bên : "Thưa Chủ tịch, quả là chỉ thị 90 đang làm cho những cơ sở sản xuất chế biến gỗ xuất khẩu không ít khó khăn...". Với giọng khoan thai và khúc triết. Chủ tịch nói, đại ý : Chúng ta đã ban hành nhiều nghị quyết, chính sách để chặn nạn phá rừng nhưng chưa đạt hiệu quả như mong muốn. Vậy bây giờ phải [illegible] đóng cửa rừng [illegible] phải giữ [illegible] bằng được cho con cháu chúng ta hàng triệu héc-ta rừng. Phải đặt lợi ích lâu dài của Đất nước lên trên lợi ích cục bộ địa phương, ngành mình...". Nhưng thưa Chủ tịch, nhiều ý kiến cho rằng chỉ thị 90 ban hành một cách đột ngột nên cơ sở bị choáng...". Chủ tịch cười : Ngay sau chỉ thị 90, các cơ quan có trách nhiệm sẽ có những hướng dẫn cụ thể để giải quyết cái "choáng" đó.

Câu kết trong chỉ thị 90 ghi "Chủ tịch HĐBT ủy nhiệm cho đồng chí Đồng Sĩ Nguyên, đặc phái viên của Hội đồng Bộ trưởng trực tiếp kiểm tra Bộ Lâm nghiệp, các ngành có liên quan và các địa phương trong việc thực hiện chỉ thị này". Cũng tại hậu trường Ba Đình, người viết bài này đã có một cuộc tiếp xúc ngắn với đồng chí đặc phái viên HĐBT. Đồng chí Đồng Sĩ Nguyên nói như tâm sự : Ngày mồng bốn tết năm nay, tôi đã có mặt ở Bù Gia Mập (một địa danh ở tỉnh Sông Bé). Nhớ ngày trước, nơi đây còn là những cánh rừng sáng lè bạt ngàn. Còn nhớ lời anh Phạm Hùng : Giải phóng rồi có mà giữ lấy vành đai xanh - lá phổi cho Sài Gòn. Thế mà bây giờ phá trơ trụi. Đau lòng quá. Nhà nhà khai thác gỗ, người người khai thác gỗ. Tôi rẽ vào một vài nhà thấy nhà nào cũng có gỗ sáng lè chất đầy cả ngoài vườn nữa. Hỏi trữ gỗ làm chi ? Đáp rằng để làm nhà. Lại hỏi "làm nhà chi mà cần nhiều gỗ vậy ?". Sau mới "lộ bem" ra rằng họ gom gỗ cho bọn đầu nậu, bọn lái gỗ. Nhiều nơi, nhiều cơ quan xin được cô-ta (quota) xuất gỗ liền bán đi kiếm lời. Tư thương mua được cô-ta đứng ra bỏ vốn gom gỗ rồi lợi dụng danh nghĩa cơ quan, tập thể đứng ra xuất ! Thế là tiền vào túi chúng phần lớn chứ Nhà nước, dân thì được bao nhiêu ? Chao ôi, họ nhiều mưu ma chước quỉ lắm. Mò lên tận HĐBT vật nài "thương em út với, cho phép xuất nốt 100 mét khối này", họ "ngay lập tức sẽ vào rừng đốn hạ không phải 100m^3 mà là 1.000m^3 "cũng thế một lần xuất mà"...Chỉ thị 90 ra đời là xuất phát từ thực tế, có cơ sở từ lâu chứ đâu phải đột ngột hay ngẫu hứng như có ý kiến này nọ...

Cái vòng luẩn quẩn của nạn phá rừng là như vậy... Có lẽ ở nước ta (các nước khu vực Đông Nam Á đã đóng cửa rừng, cấm khai thác từ rất lâu rồi, cửa rừng lâu nay cứ mở toang hoác thông thống như vậy. Lợi nhuận của việc xuất gỗ đã làm tối mắt không ít quan chức và nhiều cơ quan có trách nhiệm. Đến nay chưa có con số thống kê chính thức về nạn phá rừng do cơ quan có trách nhiệm đưa ra, chẳng hạn như Bộ Lâm nghiệp, thì cũng lạ ! Nhưng hãy xem những cánh rừng trải dài từ Long Khánh, Bình Long, Phước Long... trải dài ra tận Quảng Ninh, Lai Châu... mạnh ai nấy phá, khai thác từ củi gỗ làm than đến gỗ quí tài nguyên quốc gia đều thành hàng hóa bán đi kiếm lợi nhuận. Cả hàng ngàn héc ta rừng đầu nguồn Trị An dùng để phòng hộ công trình thủy điện Trị An mới đây bị phá trắng ! Ba tháng đầu năm nay đã có hơn 3.000 héc-ta rừng bị phá trong phạm vi tỉnh Lâm Đồng. Tại Quảng Ninh, ba năm (1987 - 1991) đã có 13.000 héc-ta rừng bị cạo trắng ! Dĩ nhiên không phải tự nhiên mà người ta phá rừng mà kẻ phá rừng đều có giấy phép từ huyện, tỉnh cho đến Sở, Liên hiệp lâm nghiệp cấp. Có xã đã vượt mức kế hoạch đến cả vạn m^3 gỗ quy tròn. Nếu có con số thống kê chính thức, một bức tranh toàn cảnh của ngành lâm nghiệp đưa ra trình về nạn giết rừng thì có lẽ ai đó còn phàn nàn về chỉ thị 90 chắc cũng phải có ít tí sự nản lòng. Trước mắt, sẽ có nhiều cơ sở sập tiệm và làm ăn thua lỗ, một nguồn ngoại tệ không nhỏ thu về do việc xuất khẩu gỗ chắc cũng làm giảm. Không ít chuyện trong thời điểm khó khăn này, nhưng chúng ta đã chọn, như câu ngạn ngữ "cái ít xấu hơn thay cho cái tệ hại".

Có lẽ cũng nên nói thẳng ra một loại băn khoăn nghi ngờ rằng, chỉ thị 90 liệu có được thực hiện triệt để không hay rồi lại "sơ hở" như kiểu "xe lỡ mua". Theo báo cáo của cơ quan có trách nhiệm, người viết bài này xin khẳng định là chưa (chứ chẳng dám nói là không) rằng, tới thời điểm này chưa có điều nào, việc nào "lỡ" cả. Ví dụ : một quan chức có cỡ của ngành lâm nghiệp (cũng là do thiện ý cả thôi) mạnh dạn đề đạt nguyện vọng của một số cơ sở rằng, hợp đồng với bạn đã ký, L.C. đã mở, kính trình Chủ tịch HĐBT cho giải quyết dứt điểm, nhưng đã bị từ chối một cách kiên quyết. Một quan chức khác của Ủy ban Nhà nước về hợp tác và đầu tư (cũng xuất phát từ thiện ý) cũng xin cho một liên doanh nước ngoài đang khai thác chế biến gỗ tại Việt Nam được xuất sản phẩm của mình nếu không sẽ "ảnh hưởng đến chính sách mở cửa của Nhà nước ta" nhưng cũng không được đáp ứng. Đã có một trường hợp bị phát hiện. Một chiếc tàu của bạn rời biển Khánh Hòa mang theo 2.000 m^3 gỗ xẻ và 40 tấn song mây nhưng đã bị bộ đội biên phòng giữ lại. HĐBT đã có công điện yêu cầu cơ quan có trách nhiệm làm rõ việc này...

CƠN CHOÁNG VÀ LIỀU THUỐC CẤP CỨU...

Như vậy, rừng nước ta từ nay sẽ vĩnh viễn đóng cửa, bởi đầu ra ngon lành nhất cho một số người, một số cơ quan đã bị bít ? Thưa không, vẫn mở cửa rừng nhưng có mức độ đủ để thỏa mãn nhu cầu về tiêu dùng đồ gỗ của dân ta và một phần dành cho xuất khẩu. Xuất khẩu ? Đúng như vậy, nhưng không phải gỗ tròn, gỗ xẻ như trước đây, mà là sản phẩm gỗ.

Xin mách với anh Ba Đăng giám đốc Sở lâm nghiệp Phú Yên rằng, chớ có vội bi quan, Nhà nước không biến đống gỗ tròn, gỗ xẻ và song mây của anh thành đống củi mục. Để chữa trị những cú sốc, những cơn choáng, đã có liều thuốc cấp cứu. Đó là việc triển khai cụ thể chỉ thị 90 : Thông tư liên bộ (Thương mại - Du lịch - Lâm nghiệp - Ủy ban kế hoạch Nhà nước) sẽ qui định danh mục các sản phẩm gỗ xuất khẩu. Nhưng cũng xin anh đừng nuôi mộng "xuất nốt, xuất chót" nữa, mà từ nguyên liệu gỗ tròn, gỗ xẻ, song mây trị giá 30 tỷ kia phải chế thành sản phẩm như tủ, giường, bàn ghế, khung cửa... thì mới được xuất. Vấn đề là [illegible] chế biến của cơ sở mà chế ra loại gì mà thôi.

Tuy nhiên có ý kiến cho rằng thông tư liên bộ phải đi liền sau chỉ thị 90 ít ngày thôi thì mới giúp cho cơ sở tháo gỡ được khó khăn bởi họ biết làm gì với những "núi" gỗ tròn gỗ xẻ và song mây kia ! Vốn đã vay, ngày cứ trôi, nợ cứ phải tính, phải trả. Nhưng cho tới chiều những ngày cuối tháng 4 rồi mà Thông tư vẫn chưa "ra mắt" được, như vậy quả là chậm, quá chậm nữa là khác.

Chiều thứ bảy (ngày 25-4-1992) do được "mật báo" rằng, bữa nay sẽ thông qua lần cuối Thông tư của ba bộ nên tôi vội phóng xe đến địa điểm soạn thảo. Nhưng buồn thay, trên bàn làm việc của một đồng chí thứ trưởng chỉ chình ình một bản soạn thảo đến lần thứ... mười sáu ! "Chưa nhất trí, chưa thông qua được" người ta chỉ thông báo vẻn vẹn có vậy.

... Tôi đang ngồi trong phòng làm việc của một quan chức ngành Thương mại - Du lịch. Lúc này là ba giờ chiều ngày 27-4. Một hồi chuông điện thoại réo vang. Máy khá hiện đại và nhờ trời, tai còn thính nên tôi nghe được tiếng nói của đầu dây bên kia từ Quảng Ninh gọi về : "A lô. Thưa anh. Chúng tôi hiện đang giữ 100 tấn mây đang trên đường ra nước ngoài. Xin anh cách xử lý". "Mây gì ?". "Dạ, mây, mây...". "Là tôi hỏi mây thành phẩm hay mây nguyên liệu". "Thế hả ? Nếu mây dạng nguyên liệu thì cứ theo 90, cấm xuất rõ chưa". Ông quay sang nói với tôi : "Khổ thế đấy, ở cơ sở, nước sôi lửa bỏng vậy mà mình chả giúp được gì...". "Thưa anh, nếu tôi không nhầm anh cũng là thành viên trong tổ dự thảo thông tư liên bộ, tại sao chậm vậy ?". Ông thở dài "Là do chưa nhất trí với nhau một số điểm...". "Về danh mục xuất ?". "Không, vẫn như các bản dự thảo trước, đã nhất trí khoảng 26 - 27 loại sản phẩm gì đó... Các anh bên lâm nghiệp cứ đòi phải có hạn mức xuất khẩu sản phẩm, không nhất trí xuất lóng (dạng thanh) gỗ bạch đàn và mây. Tôi nghĩ điều đó không cần thiết. Sao lại cứ phải đóng khung giới hạn cơ sở chỉ được xuất một số sản phẩm nhất định. Chẳng hạn dân họ tự trồng được bạch đàn và mây thì sao ? Chẳng lẽ ai cũng có thể chế thành sản phẩm từ hai thứ nguyên liệu ấy ? Do chưa nhất trí nên chúng tôi quyết định trình lên Hội đồng Bộ trưởng xem xét... !" "Có nghĩa là cơ sở phải đợi ?". "Vâng, chả còn cách nào khác". "Thế tại sao ban nãy anh "dám" ký cho một cơ sở xuất đến hàng triệu cái palet (gỗ xẻ thành thanh dùng để làm bao bì) trong khi thông tư chưa có ?". Ông lại thở dài : "Phải làm như vậy vì sớm ngày nào cơ sở đỡ cực ngày đó. Với lại, tôi không ngại vì sản phẩm đó nằm trong danh mục mà chúng tôi (ba bộ) đã thống nhất với nhau...".

... Có lẽ chỉ thị 90 chỉ thực sự phát huy tác dụng trên thực tế, cứu được đất nước khỏi họa diệt chủng... rừng một khi được các cơ quan có trách nhiệm khẩn trương, đồng lòng thực thi phép nước, và sớm cho ra đời cũng như thực hiện nghiêm chỉnh những thông tư hướng dẫn, kiểu như thông tư liên bộ vừa đề cập ở phần trên.

27-4-1992

CÂU LẠC BỘ GIA ĐÌNH TRẺ

Theo đúng lịch, phải đợi 27 ngày cuối tháng, "CLB gia đình trẻ" mới đến kỳ sinh hoạt. Nhưng, chủ nhiệm Lê Ngọc Việt đột ngột quyết định triệu tập hội viên sớm hơn thường lệ đúng hai tuần lễ. Lý do, như đánh giá dư luận địa phương - thật nghiêm trọng. Hai hội viên - Trần Đình D. và Lê Thị M. đã vi phạm mục quan trọng nhất trong điều lệ CLB : Họ vừa sinh cháu thứ ba. Buổi họp bất thường, đúng như dự đoán, diễn ra căng thẳng ngay từ phút đầu. Về nguyên tắc, không có ý kiến phản đối việc khai trừ cặp D. - M. ra khỏi CLB. Nhưng trong lòng, dường như tất cả đều thấy gờn gợn cảm giác băn khoăn... Nhưng, khi chủ nhiệm CLB nêu câu hỏi : "Thử đặt giả thiết, nếu trường hợp cháu thứ ba vừa rồi không phải là con trai, liệu chúng ta có "khoan hồng" để D. - M. sinh tiếp cháu thứ tư hay không ?", thì mọi người mới thấy trong người thực sự nhẹ nhõm.

Đó là câu chuyện buồn, xảy ra ba tháng trước.

Hôm nay, chúng tôi tình cờ được chứng kiến buổi sinh hoạt hoàn toàn vui vẻ. Các hội viên CLB đang bàn cách giúp nhau làm kinh tế. Cặp Lê Ngọc Việt (27 tuổi) - Trịnh Thị Tâm (22 tuổi), sau khi thu được món tiền 200 ngàn đồng từ chăn nuôi lợn, đang cần gấp số vốn bốn lần như thế để đốt một lò gạch. Theo kinh nghiệm của cặp triệu phú Nguyễn Văn Tú (26 tuổi) - Lê Thị Mẫn (23 tuổi), ngoài sức lao động, muốn có lò gạch 2 vạn viên phải cần đầu tư khoảng 1 triệu đồng để mua than, củi. Và cứ ba mẻ thì lãi một. Bởi lẽ Việt - Tâm còn ở chung với bố mẹ, không có tài sản thế chấp khả dĩ có điều kiện vay vốn ngân hàng, mà vay bên ngoài thì làm gạch không thể đủ khả năng trả lãi, nên CLB quyết định huy động vốn nhàn rỗi trong các hội viên. Phần hai cuộc họp, mọi người nghe cặp Tú - Mẫn phổ biến bí quyết sản xuất nước giải khát có ga. Nhờ tiền lãi từ làm gạch, trong thời gian 18 tháng, với nghề nấu nước giải khát học tại một lò ở Đà Nẵng, Tú - Mẫn đã xây dựng được khu "dinh thự" trị giá khoảng 15 triệu đồng.

Ngoài các hoạt động thường xuyên nhắc nhở, giúp đỡ nhau thực hiện chương trình kế hoạch hóa gia đình và hợp tác, tương trợ nhau làm kinh tế, CLB còn duy trì thường xuyên sinh hoạt văn hóa - văn nghệ. Đội tuyên truyền xung kích 5 người dưới bàn tay dàn dựng sành nghề của đội trưởng Vĩnh không chỉ đảm đương vai trò trụ cột tại các buổi ca hát gói gọn trong phạm vi CLB, mà cả phong trào chung toàn xã.

Theo sáng kiến của Tỉnh đoàn Hà Tĩnh, tuy mới xây dựng được ba điển hình loại trên, nhưng đã gây tiếng vang không nhỏ. Ở xã Thạch Thanh, chỉ sau sáu tháng khai sinh CLB, hiện tượng bạn trẻ thành hôn trước tuổi 20 đã hoàn toàn bị đẩy lùi. Nạn mù chữ cũng không còn bóng dáng. Thời gian "nghỉ" trước khi sinh con đầu lòng và giữa những đứa con sau đó kéo dài dần. Trong 30 cặp hội viên CLB, có 12 cặp mới xây dựng và đăng ký đẻ con sớm nhất hai năm sau ngày cưới (để có thời gian kinh tế). Hoạt động văn hóa - văn nghệ lành mạnh của CLB đã cảm hóa được cả những đối tượng xấu. Tệ nạn trộm cắp, thanh niên càn quấy gần như biến khỏi địa bàn xã.

"CLB gia đình trẻ" ở Hà Tĩnh xứng đáng một hình mẫu để các tổ chức Đoàn nhân ra đại trà.

VINH THU - HƯNG HÀ

ĐIỆN BIÊN...

(Tiếp theo trang 1)

Dầu vậy, nhưng Sở nông nghiệp Lai Châu đưa thuốc trừ cỏ về Điện Biên đâu có dễ. Tập quán cũ của đồng bào các dân tộc chưa thay đổi, trình độ dân trí chưa cao, người ta sợ trừ được cỏ thì lúa cũng chết theo. Cuộc vận động dùng thuốc trừ cỏ lúc đầu chỉ dựa vào được lớp trẻ và những người có khả năng tiếp thu khoa học kỹ thuật.

Vụ chiêm xuân 1989 - 1990, thuốc trừ cỏ chỉ mới ở bước thử nghiệm. Sang vụ chiêm xuân 1990 - 1991 thì 70% diện tích đất trồng trọt ở Điện Biên đã dùng đến thuốc trừ cỏ. Nhờ dùng thuốc trừ cỏ kết hợp với việc gieo trồng giống lúa mới năng suất cao mà sản lượng lúa ở Điện Biên đã tăng lên rõ rệt. [illegible] trước đây bình quân 3 tấn/ha, nay 7 tấn, 8 tấn, 9 tấn một héc-ta là chuyện bình thường.

Nếu dùng giống lúa KV năng suất sẽ là 10tấn/ha/vụ ! Riêng cánh đồng Mường Thanh (của nông trường Điện Biên) có diện tích 200 ha và vụ chiêm xuân ở Điện Biên có 2.000 ha, vụ mùa 5.000 ha với sản lượng ngần ấy, thảo nào người ta bảo ở Điện Biên "trên trời dưới thóc" thật chẳng ngoa chút nào. Dân Điện Biên trước đây không phải mua gạo nơi khác, đã mừng. Nay, gạo đưa về xuôi, đưa sang tỉnh bạn Sơn La, Lao Cai, xuất cả sang nước bạn Lào.

Có điều kiện, mời bạn hãy lên thăm mảnh đất lịch sử đã làm nên chiến công "chấn động địa cầu". Và sống với đồng bào địa phương - phần lớn là người Thái, người Kinh - sẽ thấy : nhiều nhà đã sắm máy khâu, cát-xét, ti-vi. Dân thị trấn Điện Biên có chừng 2.000 chiếc xe máy. Nhà ở đã ngói hóa khoảng 50%, nhiều nhà xây hai tầng khang trang sạch đẹp.

Tôi đã đến thăm nhà một số đoàn viên. Anh Lường Văn Mấy, người dân tộc Thái ở xã Thanh Luông, cho biết : nhà anh nhận làm 9 sào ruộng, hai năm nay nhờ dùng thuốc trừ cỏ và giống lúa mới nên mỗi năm ngoài số thóc nộp sản phẩm, trừ số thóc để ăn quanh năm, còn dư hơn 1 tấn thóc đem bán, nhờ vậy anh đã mua một máy xát, một xe máy, nuôi 5 con trâu, 4 - 5 con lợn...

Điện Biên vừa khánh thành trường PTCS xã Thanh Minh (có 22 phòng học), trường phổ thông dành riêng cho con em các dân tộc ít người (đủ chỗ cho 300 học sinh học và nội trú), bệnh viện đa khoa 150 giường bệnh...

Điện Biên đang ngày càng đổi mới.

ĐÀO QUÂN

TRONG phong trào CKT (Chất lượng tốt ; Kiểu dáng đẹp ; Tiết kiệm, hạ giá thành sản phẩm) do TW Đoàn TNCS Hồ Chí Minh và Bộ Công nghiệp nhẹ phối hợp phát động ở nhà máy sứ Hải Dương đã có 27 sáng kiến cải tiến do thanh niên đóng góp, làm lợi cho nhà máy hàng chục triệu đồng.

Ảnh : *ĐÌNH TRÂN*

ĐẠI HỘI ĐOÀN...

trung tâm giới thiệu việc làm cho thanh niên, góp vốn, góp tài lực, giúp nhau làm kinh tế gia đình. Chủ động xây dựng kế hoạch thành lập các đội TNXP trong toàn tỉnh tham gia trên các hướng xây dựng, giao thông, cải tạo môi trường dân sinh, phấn đấu trong 5 năm giải quyết việc làm cho 13 ngàn lao động trong các đội hình lao động trẻ. Tổ chức đưa thanh niên tham gia làm dịch vụ KHKT, ứng dụng KHKT trong sản xuất để tạo ra năng suất và chất lượng cao. Xây dựng đời sống văn hóa trong đoàn viên, thanh niên, giúp thanh niên rèn luyện thành người công dân tốt, có lòng nhân ái, tình bạn tình yêu trong sáng...

Đại hội đã bầu ra Ban chấp hành mới khóa 9 gồm 31 đồng chí và chọn 12 đồng chí đi dự Đại hội Đoàn toàn quốc lần thứ VI.

TỰ HÙNG

ĐÓN ĐỌC...

Cơm áo chẳng đùa với ba lê - Thi sĩ bụi đời La Kim Phụng, Cánh hoa hoang dại - Tài hoa và dễ thương - Số phận trớ trêu - Thử nghiệm trên chính bản thân mình - Chuyện hồn ma, sự bí hiểm và điều lừa bịp - Làm quen với nhà doanh nghiệp lớn : Samsung - Hợp đồng đầu tiên của Gooc-ba-chốp - Hít-le, tình yêu trong bóng tối - Tình báo thị trường - Người đàn bà ngoại tình - Những bài thơ tình nổi tiếng. Xuân Diệu - Nguyệt san cười - Kể chuyện bốn phương... và nhiều chuyên mục khác.

Bìa 4 màu, in trên giấy láng. Ruột in trên giấy Liên Xô, Giá bán lẻ 1.500 đồng. TPĐSCT phát hành vào đầu tuần cuối tháng từ 27 - 30-4-1992.

Từ tháng 4-1992, mời các bạn đặt mua dài hạn *Tiền Phong* đặc san cuối tháng tại các cơ sở bưu điện hoặc đại lý phát hành sách, báo.

ANH BÍ THƯ...

(Tiếp theo trang 1)

lý thuốc trừ sâu, trạm thu mua thuận tiện, Thương mạnh dạn áp dụng ngay trên mảnh ruộng của mình.

Thương chọn giống đậu II cho năng xuất cao...Chỉ sau hơn một tháng cây đậu lên xanh non mơn mởn. Thu hoạch vụ đầu tiên sau khi phơi khô đạt 2,5 tấn/ha (3 tháng), thành công, anh tin tưởng làm vụ kế tiếp.

Càng trồng càng thêm hiểu, Thương rút tỉa ra được nhiều kinh nghiệm quí báu : trong tháng đầu từ lúc gieo hạt cần tạo cho lớp đất tơi xốp, sạch cỏ, giúp cây sinh trưởng tốt, sau 30 ngày tưới nước vừa đủ ẩm, không tưới nhiều. Do vậy, trên ha đất của mình anh lần đạt tới sản lượng 3,5 tấn/ha. Cứ mỗi vụ 3 tháng Thương thu được 9 triệu 500 ngàn đồng, trong khi số vốn đầu tư cơ bản chỉ trên 2 triệu đồng.

Giờ đây ở Đức Hòa thượng cả bà con nông dân lẫn thanh niên đang học theo phương thức sản xuất của Nguyễn Hoài Thương : Anh bí thư xã Đoàn làm kinh tế giỏi.

NGUYỄN TÙNG

NGƯỜI CADONG...

(Tiếp theo trang 1)

con suối Dú, suối Cho chảy âm thầm trong đất làm thủy điện nhỏ. Thủy điện hoàn thành, 99% là gỗ, đơn giản thế, làng Cadong đã có điện. Tết vừa rồi, đón xuân trọn vẹn. Ông già của anh, 40 năm theo Đảng đánh Pháp, đuổi Nhật, hôm nay mới thấy ánh sáng điện do con trai mình làm nên. Ông xúc động nói : Ánh điện sáng như hai con ngươi của mắt mình. Các con hãy ráng mà giữ, để cho dân làng mình vui cái bụng, núi rừng bớt nghèo khổ.

Ảnh 1 - Anh Nhẫn (ngồi) dùng rựa đẽo pu-li, và dân làng cùng nhau lắp ghép gỗ chò bông thành đường ống đưa nước về làm "nhà máy điện".

Ảnh 2 - Anh Nhẫn (đứng) cùng người em ruột (phía ngoài) - anh Thanh Hà, kỹ thuật phó đài truyền thanh Trà My - lắp đặt thiết bị "nhà máy"..

Ảnh 3 - Nụ cười hạnh phúc của anh Nhẫn, khi ánh điện sáng lên rực rỡ.

HUỲNH TRƯƠNG PHÁT
(Quảng Nam - Đà Nẵng)

Nghe thì có vẻ lạ tai, nhưng quả thực hiện nay ở huyện Quỳ Hợp, nhất là thị trấn và các vùng lân cận đang "thịnh hành" loại "thuế" kỳ quặc đó. Số là có những lớp thanh niên vô công rồi nghề, chiều chiều, tối tối thường tụm năm, tụm ba đi sục sạo các khu vực công viên, rạp chiếu bóng, nhà văn hóa hoặc bất cứ nơi nào có những đôi trai gái đang yêu tình tự. Chúng quây lại và bắt buộc chàng trai đáng thương đó phải nộp "thuế đồng cỏ" nghĩa là phải cho chúng vài ba chục ngàn, chí ít cũng phải là một chầu bia, rượu say túy lúy thì chúng mới tha. Nếu không, hoặc chúng sẽ làm nhục cô gái, hoặc chúng sẽ dùng bạo lực đánh đập họ. Tất nhiên, chẳng ai dại gì gây sự với chúng.

CHUYỆN VỀ QUỲ HỢP (NGHỆ AN)

NHỮNG LOẠI "THUẾ" KỲ QUẶC "THUẾ ĐỒNG CỎ"

Bởi vậy, không ít đôi tình nhân đã phải bấm bụng để nộp khoản "thuế" kiểu này.

"THUẾ NHÌN XÃ HỘI"

Tạo hóa sinh ra cho muôn loài đôi mắt để mà nhìn. Thế nhưng, đối với người Quỳ Hợp hoặc bất cứ du khách nào tới nơi đây thì đôi mắt của mình nhiều khi trở thành tai họa. Xin kể ra đây một ví dụ : B. là một thanh niên từ Nghĩa Đàn lên Quỳ Hợp thăm người nhà. Sự đổi thay nhanh chóng của một thị trấn giàu có sau mấy năm xa cách khiến B. hết sức ngỡ ngàng và ngưỡng mộ. Vừa đi anh vừa say sưa ngắm nhìn cảnh vật xung quanh. Chợt trong một quán nước có một thanh niên chạy ra nắm tay B. lôi tuột vào quán, trong quán có mấy thanh niên đang ngồi lắc lư bên chai rượu và những món đồ nhắm. Chưa hiểu "mô tê" B. bị một cái bạt tai tóe đom đóm kèm theo là một giọng nói lè nhè bên tai anh :

- Ai cho phép mày nhìn xã hội (?)
- Dạ ! Thế nghĩa là gì ạ ? - B. ngơ ngác hỏi lại.
- [illegible] không phải để cho mày thưởng thức. Nếu muốn ngắm thì nộp "thuế nhìn xã hội", nghe chưa..

Trước sự hầm hè đe dọa của đồng bọn, cực chẳng đã, B. đành phải thanh toán toàn bộ bữa nhậu của bọn chúng rồi mới được thả đi.

"THUẾ BẤT CÔNG"

Loại "thuế" này áp dụng cho bất cứ ai dám "hơn người" trong cuộc sống thường ngày. Có một lần người cao tuổi vào quán uống một cốc bia. Bàn bên cạnh một thanh niên đang say sưa với chai "cuốc lủi". Khi vị cao tuổi này uống xong đi ra, bất chợt gã thanh niên kia nắm tay ông lôi lại, hắn gọi chủ quán đưa tiếp một chai rượu và rót đầy vào 2 chiếc cốc Liên Xô :

- Ông phải uống với tôi một cốc... - Gã thanh niên lè nhè nói với vị cao tuổi đó. Biết gã đang say nên ông này trả lời hết sức nhã nhặn :

- Cám ơn cháu ! Bác cũng vừa uống xong, để khi khác...

- Không được, ông đã phạm tội bất công với người khác. Trong khi tôi đang uống rượu, ai cho phép ông được uống bia. Vì vậy tôi "phạt" ông phải uống hết cốc rượu này...

Biết không thể cưỡng lại được, vị cao tuổi kia đành phải nhắm mắt uống bằng hết cái thứ nước cay nồng đó mới được gã kia cho đi.

Bên cạnh những loại "thuế" kỳ quặc chúng tôi vừa trích dẫn ở trên. Trong mấy năm gần đây, đặc biệt là sau cơn sốt đá quý, Quỳ Hợp đang phát sinh rất nhiều hiện tượng tiêu cực mà xã hội cần phải quan tâm như đánh nhau, giết người, hiếp dâm, cờ bạc, nghiện hút... mà đối tượng chủ yếu là thanh niên. Theo thống kê của công an huyện năm 1991 trong tổng số 159 người bị tạm giữ thì số người ở độ tuổi từ 14 - 30 tuổi là 94 người, số bị tạm giam là 63. Riêng tính 3 tháng đầu năm 1992, trong 62 trường hợp bị tạm giữ đã có 53 người là thanh niên. Đặc biệt năm 1991 Quỳ Hợp có 14 vụ trọng án với 31 bị can thì toàn bộ đều ở tuổi thanh niên.

Thiết nghĩ, các cơ quan pháp luật của tỉnh Nghệ An và huyện Quỳ Hợp cần có những biện pháp kiên quyết để hạn chế ngay tình trạng phạm tội. Nếu làm ngơ, hoặc làm không triệt để thì e rằng khó hình dung được nhân dân ở đây sẽ sống ra sao trước các hiện tượng tiêu cực ngày càng phát triển như hiện nay.

HÀ ĐỨC ANH

MƯỜI LO VÀ...

Một lo, khi tốt nghiệp ra
Có bằng đại học ở nhà nằm queo
Hai lo, thành suất ăn theo
Mẹ cha già nghiệp lại phải gánh thêm
Ba lo, sống chẳng có tiền
Bốn lo, nghĩ những thân phận hổ then
Năm lo, làm bộ giàu sang
Khinh người như rác, giả làm người ngoan
Sáu lo, cứ phải băn khoăn
Người yêu bỏ bạn những lần đi chơi
Bảy lo, mừng thiên hạ cười
Đua đòi phấn chữ thành người bỏ đi
Tám lo, lắm bạc, nhậu bia
Mình không giữ được, quen đi quán hàng
Chín lo, nợ lớp, thi lần
Mười lo, "ế vợ", nhớ những đời trai

...MƯỜI MONG

Một mong, ổn định việc làm
Hai mong, có vợ dịu dàng, đảm đang
Ba mong, sống phải đàng hoàng
Bốn mong, trên kính, dưới nhường mới ngoan
Năm mong, đừng mắc lố lăng
Sáu mong, văn hóa lại càng đầy túi
Bảy mong, làm việc lợi đời
Tám mong, muốn người khác vui như mình
Chín mong, luôn giữ niềm tin
Mười mong, sống có nghĩa tình với nhau

HƯƠNG HỒNG THU
(Học viện kỹ thuật quân sự)

Tranh trên:
NGUYỄN HỮU PHO[...]
Hai tranh dưới :
NGUYỄN NGỌC HOÀI

TÌNH YÊU NGƯỜI LÍNH VỚI MẢNH ĐẤT KINH KỲ

[illegible] : "Không hiểu [illegible] Hoài Định này lại [illegible] Huy Tập [illegible] Huế, [illegible] sông Hương [illegible] Huế [illegible] Thừa Thiên... [illegible] Tập [illegible]!

Nếu như chẳng có sông Hương
Cho thơ xứ Huế [illegible] dòng
[illegible]

Hơn mười năm tình yêu của anh với mảnh đất kinh kỳ này bắt đầu từ một kỷ niệm của đời lính. Huy Tập đã đến với sông Hương, đến với thơ, với nhạc từ khi còn là một người lính.

Cuối tháng 3-1975, anh lính nhỏ Quân giải phóng có giọng hát hay Lê Huy Tập cùng tiểu đội truyền tin thuộc Trung đoàn 6 bộ đội địa phương Thừa Thiên - Huế được nhận nhiệm vụ đặc biệt : Mang một ba lô "tài liệu đặc biệt" băng rừng và vượt sông Hương giao cho một tiểu đoàn ở bên kia sông. Đêm 24 tháng 3 [illegible], cả tiểu đội bị một [illegible] sông Hương [illegible]. Lê Huy Tập [illegible] ba lô "tài liệu đặc biệt" [illegible] Huy Tập [illegible] ba lô nặng trĩu. Anh nhoi lên kêu cứu. May thay, tiểu đoàn bạn bên kia sông nghe tiếng kêu, đã đẩy vội chiếc đò cũ ra vớt lên được anh lính nhỏ và chiếc "ba lô tài liệu". Khi tỉnh dậy, một người lính nào [...]

Cô gái Hu[...]
Ảnh : Ph[...]

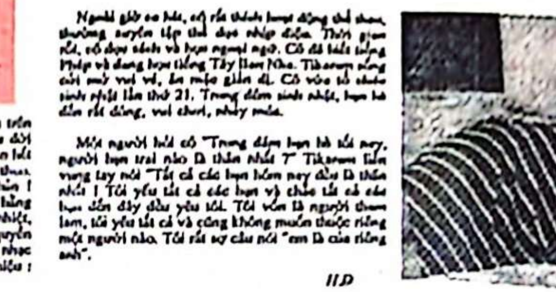
NỮ THẦN MỚI CỦA NHẠC PỐP

16 tuổi, Tanita Tikaram bắt đầu xuất hiện trên sân khấu nước Anh. 19 tuổi, cô cho ra đời một an-bum riêng của mình. An-bum bán hết ngay trong vài tuần. Rồi những anbum tiếp theo. Cả anbum xuất bản lên tới kỷ lục 2 triệu bản ! Tikaram không chỉ chinh phục người nghe bằng giọng ca trầm ấm, phong cách ca nói cuồng nhiệt, mà còn ở cả thân hình tuyệt mỹ, gương mặt quyến rũ, huyền bí gây ấn tượng... Giới trẻ yêu nhạc Pốp đã không ngần ngại phong cho cô danh hiệu : Nữ thần mới của nhạc Pốp nước Anh.

Ngoài giờ ca hát, cô rất thích hoạt động thể thao, thường xuyên tập thể dục nhịp điệu. Thời gian rỗi, cô đọc sách và học ngoại ngữ. Cô đã biết tiếng Pháp và đang học tiếng Tây Ban Nha. Tikaram sống sôi nổi vui vẻ, ăn mặc giản dị. Cô vừa tổ chức sinh nhật lần thứ 21. Trong đêm sinh nhật, bạn bè đến rất đông, vui chơi, nhảy múa.

Một người hỏi cô "Trong đêm bạn bè tối nay, người bạn trai nào là thân nhất ?" Tikaram liền vung tay nói "Tất cả các bạn hôm nay đều là thân nhất ! Tôi yêu tất cả các bạn và chắc tất cả các bạn đến đây đều yêu tôi. Tôi vốn là người tham lam, tôi yêu tất cả và cũng không muốn thuộc riêng một người nào. Tôi rất sợ câu nói "em là của riêng anh".

HD

KẺ GIẾT THUÊ

Truyện dài kỳ MINH DIỆN
Số 3
(Tiếp theo và hết)

Ở bên kia đường, đối diện với khách sạn, Hải đỏ tẻ và Cam đang chăm chú theo dõi Lê Du. Ngay sau khi nhận tiền đặt cọc Vi ghiền đưa, Hải liền tìm bọn đàn em trong băng, bàn bạc kế hoạch giết thuê. Đầu tiên, chúng đi chuộc lại chiếc Yamaha 100 mà sau vụ cướp thất bại ở đường Lê Quý Đôn phải đem cầm lấy hai triệu đồng tiêu xài. Sau đó, đào khẩu súng rulo ở nhà tên Phụng lên, và cuối cùng, nghiên cứu tấm ảnh Lê Du để nhận diện. Suốt ngày hôm qua, Hải và Cam đã ngồi chầu chực, nhưng không thấy Lê Du rời khỏi khách sạn. Hắn gặp Vi ghiền yêu cầu tìm cách dẫn "con mồi" ra khỏi "hang". Vi ghiền liền báo với Lê Thiện Hồng và Hồng đã sắp đặt một cách nhanh chóng kế hoạch đó...

Hồng chở Lê Du vào quán giải khát "mi-ni", kêu mấy lon bia và hạt điều. Vừa nhậu lai rai, Hồng vừa đưa cho Lê Du xem mấy cục ruby mà hắn nói mới gom được. Lê Du cầm từng cục ngắm nghía. Bằng con mắt nghề nghiệp, Du đánh giá mỗi cục không dưới hai ngàn đô. Du cười thầm "Ở cái xứ sở này thật lạ lùng. Những người buôn lậu dăm bảy chục mét vải, mấy cây thuốc lá ngoại thì rất dễ bị bắt, còn những kẻ buôn những thứ quốc cấm như mình thì rất ít khi sa lưới"... Lê Du tính sau chuyến này, sẽ huy động thêm vốn để làm ăn lớn hơn. Nhưng phải loại thằng Hồng ra khỏi đường dây - Du nghĩ - Cộng tác với hắn phập phồng quá, hơn nữa chẳng dại gì, cho hắn làm trung gian khi mình đã có thể trực tiếp nắm đường dây buôn lậu ruby...

Vi ghiền quắc hiệu [...] quán với chiếc mũ lưỡi trai chụp tới trán. Ngồi trên chiếc hon-da 67, Lê Thiện Hồng bảo Lê Du :

- Anh ngồi đây, tôi đi nhận hàng, thằng cha kia từ Vô Đắc vừa về đó.

- Có quay lại đây không ? Du hỏi.

- Nếu nhận xong sớm, tôi quay lại... Phải kiểm tra hàng cẩn thận, thằng cha này ba xạo lắm...

Hồng nhảy lên xe, lao vút ra đường phố.

Còn lại một mình Lê Du vừa uống từng ngụm bia vừa miên man suy nghĩ. Thời gian trôi đi chậm chạp và men bia cứ ngấm dần làm cho Du trở nên lâng lâng. Du lại bỗng cảm thấy thèm đàn bà. Hơn một tuần nay, phần vì cạn tiền, phần vì quá lo lắng việc làm ăn với Lê Thiện Hồng, Du không có điều kiện chơi bời. Đêm nay phải bù lại thôi ! Làm thế nào kiếm được một con nhỏ để phá trinh lấy hên nhỉ ?

Lê Du vẫy tay kêu chủ quán và thì thầm nói vào tai mụ. Mụ long lanh mắt, gật gật đầu. Và sau khi cầm tờ 10 đô-la giắt vào nịt vú, mụ bảo đứa em trai lấy xe hon-đa chở Lê Du đi....

Bấy giờ mới hơn bảy giờ tối. Từng dòng người xe đan vào nhau xuôi ngược trên đường phố. Những quầy hàng, tiệm ăn rực rỡ ánh đèn màu. Sau một ngày như bị héo đi dưới ánh mặt trời như đổ lửa, thành phố bừng tỉnh, ồn ào sôi động và bỗng trở nên đẹp lạ lùng...

Chiếc xe hon-đa chở Lê Du hòa vào dòng người xe, bon nhanh trên đường Nguyễn Trãi, Lê Lợi, rồi tới đường Hai Bà Trưng... bỗng một chiếc xe từ phía sau lao lên, áp sát.

- Đoàng !

Một tiếng nổ khô khốc vang lên. Lê Du ngã sấp xuống mặt đường.

- Cướp.... cướp....

Tiếng la, tiếng thét và tiếng kêu cứu lẫn vào tiếng gầm rú của xe máy. Cả một đoạn đường tắc nghẽn, kinh hoàng.

*

4 giờ sáng.

Tiếng chuông điện thoại reo vang ở phòng thường trực Ban chuyên án. Đại úy Dương Minh vùng dậy chộp lấy ống nghe :

- A lô ! Dương Minh nghe đây !

- Chưa ngủ à ! - Giọng nói quen thuộc của thiếu tá Mai Hà. Dương Minh thở dài đáp :

- Ngủ ngáy gì đâu !.... Vừa từ mấy điểm nóng về đây... Chỗ ông ra sao rồi ?

- Mình gọi điện để báo tin mừng cho cậu - Mai Hà cười - Thằng cha Lê Thiện Hồng đã nhận tội...

Dương Minh reo lên :

- Trời ! Thiệt, giỡn cha nội ?

- Ai giỡn lúc này mày... Lại đây lẹ lên nghe

- Đi ngay đây !

Dương Minh run run đặt ống nghe vào máy. Bao nhiêu mệt mỏi, căng thẳng trong người bỗng tan biến đi. Anh có cảm giác như vừa hất được hòn đá nặng đè trên lồng ngực. Nhảy lên chiếc Hon-đa 67, Dương Minh phóng thẳng tới nơi tạm giam Lê Thiện Hồng.

Thiếu tá Mai Hà đón Dương Minh ở cửa phòng lấy cung, khuôn mặt phờ phạc vì mệt mỏi ánh lên niềm vui. Hơn một tuần nay, anh là người trực tiếp đấu tranh khai thác Lê Thiện Hồng. Ngay sau khi Lê Du bị bắn chết, Ban chuyên án đã bắt giam gã thanh niên em gái mụ chủ quán Mi-mi vì nghi ngờ anh ta liên quan với bọn cướp. Nhưng không, anh ta chỉ là kẻ tình cờ đưa Lê Du tới chỗ chết mà thôi. Cô nhân viên hầu phòng ở khách sạn "Hoài Nam" cung cấp cho các trinh sát những đặc điểm người khách đến tìm Lê Du và dẫn ông ta đi chơi ba giờ trước khi ông ta bị bắn chết. Trinh sát tìm hiểu thêm những người chung quanh, mụ chủ quán Mi-mi và xác định đó là Lê Thiện Hồng... Lệnh kiểm tra và bắt khẩn cấp Lê Thiện Hồng được thực hiện... Trước các tang vật như đá ruby, ảnh Lê Du, thư của Kiều Loan... Hồng thừa nhận là đã "hợp tác với Lê Du buôn lậu đá quý, đô-la", nhưng hắn chối phăng việc hắn liên hệ đến cái chết của Lê Du. Hắn bám tình tiết là khi Lê Du bị bắn chết thì hắn đang chơi cờ với bạn bè, chứng tỏ rằng hắn ngoại phạm... Hơn một tuần liền, hôm nào hắn cũng nhai đi nhai lại cái lý do đó. Mặt hắn rắn căng, cặp mắt lầm lì lảng tránh cái nhìn như sói ruột gan của Mai Hà.

Minh họa : *HÀ PHƯƠNG*

- Chiều hôm qua - Mai Hà sôi nổi nói với Dương Minh - hắn bỗng nhiên bật khóc... Mình chớp lấy cơ hội, khai thác tâm lý hoang mang của hắn và cuối cùng hắn đã đầu hàng...

Mai Hà dẫn Dương Minh vào phòng giam Lê Thiện Hồng. Hắn ngồi gục đầu vào hai cánh tay vắt ngang đầu gối, vai nhô cao, cổ rụt lại như một con rùa. Thấy Mai Hà và Dương Minh, hắn ngẩng lên nhìn, hai con mắt đỏ ngầu.

- Anh Hồng, chúng tôi muốn xác minh lại lời khai của anh chiều qua. Qua một đêm suy nghĩ anh có thay đổi gì không ? Mai Hà nói nhẹ nhàng.

- Thưa cán bộ, em thề là đã nói đúng sự thật. Em chỉ biết địa chỉ thằng Vi ghiền còn bọn kia em không biết.... Và... và em không chủ mưu giết Lê Du mà chính thằng Vi ghiền đã gợi ý cho em... Em còn vợ con... em sắp xuất cảnh, xin cán bộ tha cho em... em sẽ trả ơn cán bộ.

Mai Hà cố nén tiếng cười : Hơn một tuần hắn lỳ lợm không thèm hé răng, bây giờ bỗng biến thành con vẹt. Hắn lại còn muốn chạy tội bằng đổ hết tội lỗi lên đồng bọn và sự hứa hẹn trả ơn những người thi hành pháp luật...

Cuộc họp khẩn cấp của Ban chuyên án được triệu tập ngay sau khi Mai Hà, Dương Minh ở chỗ Lê Thiện Hồng quay về, do đại tá Vũ Thành điều khiển. Kế hoạch bắt gọn bọn tội phạm được sôi nổi bàn bạc và thông qua. Đại tá Vũ Thành nhìn những khuôn mặt đồng đội hốc hác sau những ngày căng thẳng, giọng trầm hẳn đi :

- Phải thật nhanh gọn, nhưng không được chủ quan, các đồng chí ạ. Nên nhớ là bọn Trần Mạnh Hải có vũ khí và đã từng giết người không run tay...

Cuộc họp kết thúc lúc màn đêm đã buông xuống. Những chiến sĩ S B.C do Dương Minh trực tiếp chỉ huy nhảy lên những "con ngựa chiến" lao vào trận đánh....

Vi ghiền, Cam, Phụng, Đặng.... lần lượt bị tóm một cách bất ngờ. Mẻ lưới quyết định vây quanh nơi trú ẩn của Hải đỏ tẻ. Bấy giờ đã mười hai giờ đêm. Trong căn buồng lờ mờ ánh đèn đỏ như máu, Hải [...]
giữa đống [...]
món ăn bữa [...]
nay, hắn đã [...]
số tiền giết [...]
con bò có t[...]
đây để thỏa [...]
dục và để b[...]
tâm chợt thứ[...]
ảnh của mẹ [...]
hiện lên. Hi[...]
dán sâu vào [...]
gì để hy vọng [...]
con người l[...]
phải lấy rượu [...]
đi cái quảng [...]
một con ngư[...]

Có tiếng đ[...]
thình nhảy nh[...]
dậy, quờ lấy [...]
mình vào khó[...]

- Sư phụ [...]
thằng Cam [...]
phòng. Hải [...]
súng vào cạp [...]

- Mày tới đ[...]
Giọng thằn[...]

- Chuồn th[...]
đang lùng t[...]
bị tóm phun [...]

- Đ. má... C[...]

- Đi Long [...]
thằng Phụng.[...]

Hải vơ c[...]
người, mở l[...]
mở cửa vọt [...]

- Huỵch : [...]
nền xi-măng [...]
đấm ngọt. T[...]
cánh tay hắn [...]
miếng võ đi[...]
nói vang lên [...]

- Hải đỏ t[...]

- Tôi biết [...]
Tôi xin được [...]
lại cho mẹ tô[...]

Những ngà[...]
khi đứng tr[...]
nhận bản án [...]
Hải, nhắc đi [...]
Lương tâm [...]
nhưng đã m[...]
mẹ đã có ý [...]
hắn uống rư[...]
có còn nước [...]
con mình. Ô[...]
kiên quyết h[...]
chiều con nh[...]
không, tất cả [...]

... u Văn
... phóng Huế".
... tiến Huy Tập ngắm
... nước sông Hương
... dọc trong
... ấy, anh về
... với sông
... Huế, lấy vợ Huế,
... nay...
... năm có lẻ, Huy Tập đã
... thành người làm
... cũng là con đường
... rộng lớn và bền lâu.
... viên Hội văn học nghệ
... Thiên _ Huế. Và Huy
... dựng thành công băng
... bài hát của anh do chính
... để phát trên sóng truyền
... được Hội văn nghệ tỉnh
... iu để xuất bản tập thơ
... c và thơ vì con người, vì
... cũng ví như lá cờ đêm
... vượt sóng, nhất định
... ri phải đến...

Huế 12-1991
NGÔ MINH

... uế với cây đàn tỳ bà..
... PHẠM MINH TUẤN

... lại đang ôm con bồ của hắn
... ống về ... cần nửa thằng
... n bùa ... chơi thỏa mãn bằng
... giết mướn. Hắn kéo luôn
... có thân hình bốc lửa về
... thỏa mãn những cơn nhục
... để bọn cô dám khi lương
... i thức tỉnh. Đó là lúc hình
... mẹ hắn, ông hắn bỗng
... Hắn biết đời hắn đã
... vào tội lỗi rồi, chẳng còn
... vọng quay trở lại làm một
... ời lương thiện nữa, thì
... rượu, lấy gái để mà quên
... ằng thời gian hắn đã là
... người...
... g động nhẹ. Với dối tai
... ý như tai thú. Hai vùng
... lấy khẩu súng và nép
... khóe tường.
... phụ... sư phụ... Tiếng
... vang lên ngoài cửa
... thở phào giải khẩu
... cạp quần, hỏi :
... đây làm gì, Cam ?
... Cam gặp gấp :
... thật sư phụ... Bọn "cá"
... túi mình. Thằng Hồng
... n ra hết rồi...
... Chuồn đâu ?
... Khánh, chỗ bà con
... Lẹ lên sư phụ...
... chiếc áo khoác vào
... lon bia tu ừng ực rồi
... ngoài.
... : Hắn ngã sấp xuống
... như một cái cây bị
... òng nhảy mắt, hai
... bị khóa chặt bởi một
... luyện. Một giọng
... ến tai hắn :
... anh đã bị bắt.
... ời mình đã kết thúc.
... lãnh những ngày còn
... trong phòng giam và
... vành móng ngựa
... ử hình. Trần Mạnh
... hắc lại câu nói đó.
... chợt thức tỉnh.
... n quá rồi. Người
... những không cho
... ngày xưa ấy liệu
... lẽ khóc cho đứa
... lẽ mà ngày đó bà
... dừng quá nuông
... thể. Và giá mà...
... muộn rồi !
Tháng 3-1992

PHẠM HOA

Sinh năm 1952 quê ở Vĩnh Lộc, Thanh Hóa. Học hết phổ thông, anh nhập ngũ và trở thành chiến sĩ lái xe trong binh đoàn hậu cần, những năm chiến tranh ác liệt.

Năm 1983, anh viết truyện ngắn đầu tiên trên tạp chí Văn nghệ Quân đội. Đến nay, anh đã có ba tập truyện ngắn : Ngày không bình thường *(in 84)*, Tiếng chim *(in 85)*, Đừng quên mùa sáng lò *(in 86)*.

Anh là hội viên Hội nhà văn Việt Nam và hiện là thiếu tá công tác ở Phòng văn nghệ quân đội ; truyện ngắn của Phạm Hoa thường viết về những bức xúc của xã hội, quan tâm đến cuộc sống của tuổi trẻ. Anh vừa mới được giải ba cuộc thi truyện ngắn báo Văn nghệ 91.

Xin giới thiệu một sáng tác mới của anh.

D.T

Minh họa - TAM HƯNG

BUÔNG THẢ

Truyện ngắn của PHẠM HOA

HÔM đầu tiên, nàng đón chàng vào chơi, người ta thấy nàng đỏ mặt. Hiện tượng hiếm thấy. Bởi nàng xấu hổ vì cái mùi ký túc xá. Cái mùi sinh viên ấy có thật trong nhà. Lúc đậm, lúc nhạt, lúc thoảng qua, lúc dào lên. Từ cầu thang, bếp điện, từ góc tường nào đó. Lại từ những đồ con Thảo giặt không sạch. Nàng cáu ầm lên. Con bé sợ quá phải vơ vội nắm đồ đi phơi nhờ. Lại thêm một điều vướng mắt nữa ! Sành một tý đi lấy gói hướng dương mà con Phượng dám mắt la mày lém, tý toe, đong đưa ! Cái con có thói ranh vặt. Tưởng hớt tay trên của người ta đấy. Đây là lần thứ hai nàng chứng kiến thói đàn bà ở con bé. Cứ thấy thinh thích ai, y như rằng, tranh thủ lấn ! Còn lâu nhé. Độ nhạy cảm của nàng khá lắm. Nàng lừ mắt cảnh cáo. Con bé biết ý lủi thủi biến mất.

Nàng "bắt" được chàng trong một đám cưới. Cũng may hôm ấy suýt nữa nàng đã không đi dự. Thấy chàng trong đám đông, dù một lần nhìn, nàng đã thấy hay hay. Chàng cao lớn, mắt sáng, mặt vuông, nước da đồng hun. Chàng hiện ra với vẻ hiền lành, tính khô, mắt nhìn lơ láo. Nàng cảm nhận chính xác ngay một điều : Trong con người chàng còn rỗng. Chưa có hình bóng một cô bé nào. Nàng rất muốn làm một động tác nào đó để lọt mắt chàng. Nhưng nghĩ mãi chả ra. Mà còn quái gì cơ chứ. Nàng bật dậy, bấu tính xông thẳng vào chỗ chàng ngồi. Với thái độ bạo dạn, tự tin của tuổi trẻ, nàng tách chàng ra, bắt chàng [illegible] nàng chọn vào người [illegible] cầm bánh ăn một cách ngon lành. Nàng không buông mục đích của mình. Sau đó, nàng ngước mắt nhìn chàng làm quen một cách thản nhiên. Em đã gặp anh ở đâu đó. Nàng bảo như vậy. Có thể ! Chàng gật gật. Nhưng quả thật chàng như buộc phải chú ý đến nhân vật này. Nàng khá đẹp gái. Hơn nữa, cặp mắt và trán của nàng thật đặc biệt. Nó thông báo một vẻ đẹp là lạ, khó gọi tên. Ngay lúc đó nàng thừa nhận mình "đo" khá chính xác. Chàng hơn đứt những anh chàng tầm thường khác vẫn xuất hiện hàng ngày. Người nàng chợt nóng ran lên.

Tuy thế, nàng vẫn chủ động tập trung chiếu ánh nhìn vào chàng. Thằng ngốc cũng thừa biết đó là cái nhìn kiểu gì. Chàng giang dài cả chân tay ra, từ từ trở nên lóng ngóng. Mắt chàng bắt đầu dính vào nàng. Qua câu chuyện tưởng rời rạc, nhưng thực ra không lọt một tiếng nào, nàng biết chàng thuộc dân thể thao. Một tuần nữa, chàng sẽ lên đường đi tập huấn ở một nước tư bản. Thế thì em gặp may. Trời đất đã cho em được gặp anh. Còn anh thì cũng vậy. Đã định không đi dự cưới, cuối cùng, có thần linh xui khiến, anh đã đến đó gặp em. Ngôn ngữ của họ đã bắt đầu nóng bỏng. Và hai người có vẻ nịnh nhau.

Vào lúc đó, chợt nàng có ý muốn làm một việc gì đó để buộc chặt lấy chàng, bắt chàng phải quay lại. Giống người ta nuôi con sáo phải cho ăn cơm với muối. Con sáo có bay ra với trời cao đất rộng rồi cũng phải trở về. Làm con gái khó là như vậy ! Phải có lúc để bọn con trai biết mình đẹp đẽ, hấp dẫn. Lại phải cứng rắn cần thiết để giữ mình. Nàng cựa quậy. Sự mềm mại của nàng, chàng đã thu nhận đủ. Mắt chàng sáng lên bối rối. Sự tinh tế ấy chỉ có tác dụng đối với những chàng trai còn "zin". Trường hợp này chàng xúc động thật sự. Đúng thôi, vì họ là những chàng trai, có gái đẹp.

Dự đoán của nàng đúng. Một hôm đang học, chợt có viên bi giấy lăn trên bàn. "Hạnh ơi, mày có khách". Về tới phòng, nàng ngạc nhiên và mừng rỡ : sáu bảy anh chàng cao lớn, mặc đồng phục thể thao màu trắng còn trong tư thế chân dưới đất, chân ghếch lên xe đua. Họ đẹp đến lóa mắt. Mấy chàng ngốc cứ tròn mắt, há miệng chiêm ngưỡng thân hình trắng trẻo, mềm mại, uyển chuyển của nàng. Kính trọng rồi ! Họ đều nghĩ như vậy. Còn nàng càng trở nên tự tin, chủ động. Tuy là một giây, vờ vĩnh hồn nhiên, nhưng nàng đã kịp nhận ra sự th[illegible] tận đáy mắt của chàng : vẻ bối rối. Đó là cái nhìn kiểm tra ! Nàng sung sướng thật sự. Bối rối là trạng thái tình cảm của kẻ yếu trước kẻ mạnh. Nàng mời đám đàn ông trẻ lóng ngóng, cao lớn ấy vào nhà. Họ đứng ngồi chậtních cả căn phòng hẹp.

Dân thể thao, anh nào cũng như cao quá khổ. Cô cảm giác căn phòng của nàng cũng chợt nhỏ lại như chiếc lồng con. Anh nào đó chạm cả vào rèm cửa. Ồn ào một lúc, như cơn gió cuốn, đàn cò trắng ấy lại nối nhau đi. Anh nào cũng ngoái nửa người lại vẫy vẫy.

Riêng chàng, lúc chia tay, bỗng thấy nàng trở nên tư lự một lát. Nàng đang tính toán. Rồi nàng cười, nụ cười vừa ẩn ý, vừa nghịch ngợm : Tối mai, tám giờ, em chờ anh tại cây cầu này, được không ? Nhưng anh chỉ được đi bộ thôi ! Tại sao ? Chàng ngạc nhiên. Nàng lại cười : cứ thực hiện đi rồi sẽ biết. Xong, chàng đáp khỏe và mạnh như quân kính rồi đạp vù theo bạn. Thực ra, nàng vừa làm phép thử cho một bài toán. Cách nàng mười hai cây số, chỉ có tình yêu thật mới đủ sức khiến người ta lặn lội đến chơi. Còn nếu chàng vẫn đi xe đạp, hoặc xe máy thì cũng chẳng sao, miễn là hãy cảnh giác. Nàng cảm thấy chàng là người đàn ông hiếm hoi mà nàng đã có ý bắt được.

Sáng hôm sau, vừa ngủ dậy, nàng đã ngạc nhiên nhận ra một chú nhện vàng đang từ từ thả xuống giường của nàng. Tim nàng đập mạnh. Mấy số gặp may đấy. Bọn cùng phòng đều khẳng định. Chẳng biết may thế nào, chứ nàng, trong thâm tâm mơ hồ lo lắng. Sắp đến giờ hẹn, nàng càng đứng ngồi không yên. Sự lần thần đẩy nàng đến trò chơi số phận. Nàng làm hai cái thăm. Một mảnh giấy nàng không viết gì. Một mảnh khác nàng ghi dòng chữ : "Anh Tuấn là của Hạnh". Dòng chữ đó đầy sự khẳng định. Nàng vo viên một cách chân thành. Rồi nàng bỏ vào bàn tay lắc lắc. Run sợ, phấp phỏng, nàng nhặt lên một chiếc thăm. Ôi sung sướng quá. Nàng nhặt đúng chiếc "anh Tuấn là của Hạnh". Tự nhiên nàng chảy nước mắt xúc động.

Tối hôm ấy, hai người đi bộ qua nhiều phố. Cuộc đối thoại chẳng có vẻ tán tỉnh khiến nàng hài lòng. Chàng không thuộc loại hươu vượn. Kinh nghiệm cho nàng biết đó là loại người kiếm chác. Vì kiếm chác nên mới tán. Chợt chàng nhận xét : Trông em giống một cô phát thanh viên vô tuyến. Nhưng bộ răng của em đẹp hơn. Các cô phát thanh viên chả cô nào có bộ răng đẹp ! Nàng chột dạ : Sao anh tinh thế ?

Cuối chặng đường, họ lọt vào công viên. Hai người ngồi ở chiếc ghế đá khuất. Tự nhiên, nàng thấy buồn buồn. Anh có yêu em thật không ? [illegible] ? Thật ! Lấy gì làm chứng ? Anh sẽ làm mọi việc cho em [illegible] phúc ! Nàng nghịch ngợm : Kể cả bây giờ em bảo anh nhảy xuống hồ ? Tất nhiên. Thì nhảy xem ! Chàng đứng dậy đi ra bờ đá có vẻ sắp nhảy. Nhảy đi ! Nàng giục. Tùm ! chàng nhảy thật.

Chàng tiến bờ, quần áo ướt sũng. Không ngần ngại, nàng ôm lấy chàng hôn tới tấp. Phụ nữ hay có cái trò ấy ! Đền cho anh mà !

Nàng cởi áo của chàng vắt khô nước. Nàng còn lo mò vì chàng chẳng sẵn xó đòi hỏi gì cả. Mắt nàng lại sáng lên trong ánh trăng : Anh sửa lại cái dây này cho em. Chàng nhìn nàng đầy ngờ vực. Không biết có thật hay không ? Cái dây này này. Nàng chỉ vào chiếc nịt vú phía sau lưng. Chàng luồn bàn tay cũng như thép vào đó. Một hồi lúng túng không những không chữa được mà chàng còn đứt tung nó ra. Bộ ngực mềm và thơm phơi dưới ánh trăng. Vồ vập và rất thiếu bình tĩnh, không có sức nào cản ngăn được họ. Nàng loáng thoáng nghe chàng : Tập huấn ở xa về, chàng sẽ cưới nàng. Bố chàng là người có danh vọng. Ông sẽ mua cho vợ chồng nàng một căn hộ ở giữa phố. Giấc mơ ấy thật là đẹp. Nó đang trong tầm tay của nàng.

Sau đó nàng khóc. Nói cho đúng, mặt nàng cười rạng rỡ nhưng nước mắt thì vẫn tuôn chảy. Trước lúc họ dìu nhau về, nàng nhét tấm khăn ướt sũng màu hoa đào vào túi áo ngực của chàng. Nàng chỉ nói một câu duy nhất : Anh giữ lấy cái này đó mà liệu cách khu xử với em.

•

Rồi chàng ra đi gấp gấp. Không tuần nào không có thư của chàng. Những lá thư kể tất công việc mà chàng đang phải làm ở xa. Những miền đất lạ mà chàng đặt chân tới. Những món quà mà chàng mua cho nàng. Nàng vô tư và sung sướng. Có lẽ vì thế mà da dẻ của nàng càng trở nên mượt mà, hấp dẫn. Nhưng đấy là tuần đầu thôi. Càng ngày nàng càng thấm nỗi nhớ chàng. Có lúc nàng nói luyên thuyên, lại có lúc lặng phắc, trầm tư. Nỗi nhớ thầm lặng cứ trôi xiết nàng, xói lở trong tâm hồn. Nhiều đêm nàng nở, căng thẳng đến phát thốt lên được. Nàng đành phải đi chơi cho khuây khỏa. Trong nhiều cuộc đi chơi, có hai lần nàng lặng lẽ đến chiếc ghế đá. Nàng ngồi học ở đó. Mà có chữ nào vào đầu. Nàng tìm kiếm hơi thở của chàng, dấu chân và cả giọt mồ hôi còn vương lại đâu đó trên cỏ.

Cuối cùng, nàng quay về với bạn học cùng phòng. Làm lành và vào với chúng nó. Dăm ba ngàn bạc, mua vài con cá, nấu chua xì xụp với nhau. Ở đó, nàng gặp một sinh viên khóa trước. Ừ thì tình yêu bếp điện cho vui. Vài cái đụng chạm, bỡn cợt mất gì ! Nàng để cho anh bạn đưa đi xem phim. Trong lúc tranh tối tranh sáng, nàng nhận ra nụ hôn vụng trộm của anh bạn. Thì cứ để yên. Nhưng khi anh quờ tay ôm eo nàng như các đôi khác thì nàng dứt khoát gạt ra. Anh bạn không đủ sự hấp dẫn. Sự nghèo nàn về thể chất và tinh thần của anh chàng ấy sớm làm cho nàng chóng chán.

Rồi một hôm ; trong cuộc đi lơ vơ dọc phố, nàng lọt mắt người đàn bà chủ hiệu uốn tóc. Đó là người đàn bà da dẻ trắng hồng, hấp dẫn, nhưng có cái nhìn khinh bạc. Khi chị ta vờn cái nhìn vào nàng như nhìn một con giống, nàng bực mình chiếu thẳng mắt nhìn lại. Chợt bà ta đổi mặt rạng rỡ : Biết không ? thân thể em có giá lắm đấy ! Nàng vặc lại một câu ngoa ngoắt rồi bỏ đi. Nhưng hình như nàng cũng thích. Hôm sau, nàng chợt có ý muốn đến làm quen với người đàn bà từng trải đó. Quả nhiên, khi đi qua, người đàn bà gọi nàng vào chơi. Thế là họ quen nhau.

Bao nhiêu là câu chuyện giông dài của phụ nữ. Từ giá vàng, đô la, đến lão hàng xóm đêm chả ngủ được chạy ra cửa, sờ vào màn quơ cô gái ngủ trông hàng. Nàng manh nha một điều : mụ yêu tinh này lại đảm sướng. Một con, nhưng nhiều chồng. Mỗi ngày: một thằng vác thân đến hầu [illegible] sướng mụ hưởng phải [illegible] Chả đợi gì em ạ. Thấy chúng [illegible] cũng chợt nghĩ : cái cần giữ là [illegible] chàng cần đâu ? Ngay tuần sau, [illegible] lúc này, nàng gặp anh chàng đi chiếc c[illegible] "Câu lạc bộ" với nó một chút em ạ. Có ai b[illegible] và có mất gì ? Thằng bé được lắm. Có thể !

Nàng nghĩ một cách thận trọng. Nhưng rồi nàng vẫn nhận lời theo hắn đi xem.

Xem phim xong, hắn đưa nàng đi ăn. Món ăn lạ mà đời sinh viên chưa từng biết đến. Rồi hắn đến một cửa hiệu mua một chiếc đồng hồ lắp vào cánh tay nàng. Cuối cùng, hắn đưa nàng đến một cái khách sạn hoa lệ. Nàng ú ớ đứng chờ. Hắn đang mua phòng. Hắn cần một tiếng, nhưng trả tiền cả một ngày đêm. Chủ khách sạn cười với hắn rất tươi. Khi đứng trước mặt nàng, không biết hắn đùa hay thật : Em có muốn chủ khách sạn đến hôn lên bàn chân em không ? anh có thể làm được điều đó. Nàng không nói gì. Nàng biết điều đó sắp xảy ra. Khi cửa phòng mở, y như nàng dự đoán. Tự tin và đàng hoàng, hắn lột áo quần nàng từng cái một. Hắn ngắm, hắn sờ soạng, thưởng thức nàng tỷ mỉ, kỹ lưỡng như một kẻ sành sỏi. Nàng âm thầm lo lắng và sợ sệt. Nhưng cũng chỉ được chốc lát. Ngọn lửa trong nàng cũng ngụt cháy. Khi đã mãn cuộc, nàng được trả về trường. Mười một giờ đêm. Bọn cùng phòng vẫn thức. Rất may, bọn chúng hờ hững với nàng như không có gì xảy ra.

Dứt khoát thôi ! Nàng tự nhủ. Chàng lại viết thư về rào riết và cháy bỏng. Nàng ôm lá thư vào ngực khóc nức nở. Nàng trách mình hư đốn, nàng ân hận. Nhưng chỉ được mười ngày, nàng lại thèm muốn đi ra phố. Thèm bước qua một lần cửa hiệu uốn tóc. Và thế là nàng lại sửa soạn quần áo, đánh qua phấn rồi đi ra ngõ.

Chính nàng cũng không ngờ được rằng sự thỏa hiệp ở nàng lại lớn đến như vậy. Nàng không chống nổi sự cám dỗ. Nàng đã nhận lời đi chơi với một người đàn ông đứng tuổi. Nàng biện lý : Có mất gì ? có ai biết ! Hơn nữa, phần giá trị nhất của đời con gái, chàng đã hưởng trọn vẹn đó thôi ! Tất nhiên nàng tự nhủ ! Lần này nữa thôi. Có chấm dứt, nàng cũng không lặp lại.

Người đàn ông này rất mềm tính. Nàng phát hiện ra rằng ; đàn ông có tuổi thường chiều chuộng rất dễ chịu. Cũng đi xem, rồi đi ăn. Cũng mua vé một giờ khách sạn. Nhưng cái ông này bình tĩnh đến đỗ sợ. Đi ăn cặp mà còn chậm chạp, thung dung. Nàng bỗng sợ gặp ai đó quen biết. Một con bé bạn học đến thăm người nhà ở khách sạn chẳng hạn. Nhưng rồi nàng thoát khỏi cảnh [illegible] không có bóng [illegible] phòng vẫn có đứa yêu, đứa ghét nàng. Cảm thấy sự nguy hiểm rất có thể xảy đến, nàng thấm thật qui thuận. Qui thuận dứt khoát. Hai tháng sau cùng, nàng làm được điều mình đặt ra. Nàng sống ngoan ngoãn và trong sạch. Nàng đếm từng ngày chờ đợi chàng. Nàng đoạn tuyệt được với hiệu uốn tóc. Cái chỗ ấy giống như tổ qui vậy. Không ai hiểu, không ai biết nó là cái gì.

Một tuần nữa chàng về thì nàng nhận được bức điện : "Em và gia đình đón anh ở sân bay". Nàng run rẩy vì sung sướng. Tối hôm đó, sau bữa cơm sinh viên đạm bạc (mà nàng biết sẽ sắp thoát khỏi) nàng ăn mặc gọn gàng tươm tất. Nàng sẽ xuất hiện trước bố mẹ chàng một cách đường hoàng. Nàng gấp bức điện cho vào túi rồi lao ra cửa. Ngay lúc đó, nàng chợt cảm thấy mình hạnh phúc quá. Nàng thương cho lũ bạn ở phòng. Ngày mai nàng sẽ làm lành với con Phượng. Nói cho cùng, nó cũng có lỗi gì đâu ?

Mẹ chàng ra mở cửa. Cháu là Hạnh ? Dạ ! Nàng run rẩy đón nhận sự niềm nở của bà mẹ. Nàng lao vào nhà như đứa con thật sự. Nàng nhìn bao quát : Nhà rộng và sang. Nàng hình dung nơi đây con nàng sẽ ra đời. Mẹ chàng cởi mở và đằm ấm. Từ cái nhìn, bà đã âu yếm thừa nhận Hạnh. Mẹ chàng rót nước cho nàng uống. Bà cũng cảm thấy mỹ mãn. Bà bảo : Còn thằng em nữa. Nó đi học chưa về. Bố thì bận lắm. Hôm về đúng giờ, có hôm đến khuya. Bà mẹ giới thiệu gia đình với Hạnh trên tấm ảnh treo tường. Bố đây ! Bà nói. Nàng lạnh toát người : Đó chính là người đàn ông đã tư tình với nàng. Không còn lẫn vào đâu được nữa. Nàng nhận ra khuôn mặt ông vì nàng đã nhìn kỹ lúc bực bội. Toàn thân nàng tái dại. Không kịp nói một câu có đầu có cuối, nàng vội vã bỏ chạy khỏi ngôi nhà. Bà mẹ sửng sốt không hiểu sao cả.

Đúng tuần sau, chàng về. Tất nhiên là chàng đến tìm nàng. Nhưng, giá như đừng có công chờ đợi, có công tìm kiếm, đến một vài lần, biết nàng đi trốn, không gặp thì thôi. Và giá như lần ấy thoáng thấy bóng nàng, chàng chạy theo, đừng đuổi lên gác tư, đến cùng đường. Nàng đã lao mình bay vào khoảng không ! Mẹ nàng và chàng hết sức đau đớn. Họ không bao giờ biết được chuyện gì đã xảy ra. Còn bố chàng vẫn mặc nhiên. Vì sau lần ấy, ông chưa gặp nàng lần nào.

Có thể như thế lại hay. Nàng mãi mãi đẹp như vì sao xa trong chàng. Đó là niềm an ủi cuối cùng với một số kiếp bất hạnh...

4-1992

KIỆN TUẦN QUA

• Ông Lý Quang Diệu, nguyên Thủ tướng Xin-ga-po, Bộ trưởng cao cấp của Xin-ga-po, đã đến Hà Nội dự hội thảo kinh tế Việt Nam và đã tuyên bố : Xin-ga-po sẵn sàng chia sẻ những kinh nghiệm đã thu được trong mấy chục năm qua trong xây dựng và phát triển kinh tế - xã hội với Việt Nam.

• Đoàn đại biểu Chính phủ và các nhà kinh doanh Hà Lan lần đầu tiên đến thăm Việt Nam và tìm hiểu khả năng mở rộng quan hệ hợp tác với Việt Nam.

• Trung ương Đảng nhân dân Cam-pu-chia họp hội nghị lần thứ 15 chuẩn bị giới thiệu người ra ứng cử trong cuộc tổng tuyển cử do cơ quan quyền lực LHQ tổ chức và giám sát vào đầu năm tới và quyết định triệu tập Đại hội bất thường của Đảng trong thời gian tới.

• Chính phủ I-ta-li-a tiếp tục viện trợ cho Việt Nam trong chương trình hợp tác 1992 - 1994 với số tiền khoảng 85 triệu đô-la Mỹ.

• Đoàn đại biểu Bộ văn hóa - Thông tin - Thể thao nước ta do Bộ trưởng Trần Hoàn làm trưởng đoàn vừa đi thăm Trung Quốc.

CHUYỆN BẦU CỬ Ở NƯỚC Ý

THÁNG 4 vừa qua, người dân Ý nhộn nhịp với việc chuẩn bị bầu cử. Tuy nhiên, các cuộc vận động và hình thức vận động cử tri ở Ý quả là những điều "bình dân" lạ đời. Các ứng cử viên đã mặc sức tưởng tượng sản sinh ra không biết bao thứ tên tuổi và những biểu tượng thu hút cử tri.

Còn những người lo toan cho gia đình và người già thì đã có các tổ chức "Liên đoàn những người nội trợ"; "Liên đoàn những người nội trợ và người về hưu"; "Liên đoàn của những người về hưu với nhau" hoặc "Liên đoàn nước Ý của những người về hưu". Những tổ chức trên không thể lẫn với các tổ chức như "Đảng Dân chủ của người về hưu", "Hiệp hội những người nội trợ - những người tàn tật về hưu". Lại còn những tổ chức như "Đảng những người lái xe máy", "Phong trào chính trị bảo vệ người lái xe máy".

Với 44 Đảng và 477 phong trào, nhóm chính trị ra sức tranh cử người đi bầu, họ cho in không biết bao nhiêu cuốn sách nhỏ để quảng cáo cho mình.

Những người bảo vệ môi trường thì có thể chọn các loại tổ chức XANH với các biểu tượng mặt trời mỉm cười, mặt trời với chim câu ; mặt trời với chú gấu.

Tất nhiên, không thể không đề cập tới "Đảng tình yêu" PARTY OF LOVE - của cô đào và dương kim nghị sĩ CICCIOLINA. Lần này cô đã tập hợp được một số minh tinh màn bạc nổi tiếng Sexy của Ý tham gia vận động bầu cử. Trong ảnh là cô đào MOANA POZZI đang vận động các cử tri bỏ phiếu cho mình. Mặc dù trời mưa, cô nàng POZZI vẫn không ngần ngại "Phơi bày" mình trước khoảng 200 người hiếu kỳ tại quảng trường ... của mình rằng "Tình yêu là điều quan trọng nhất trên đời, vì nó mà chúng ta được sinh ra trên trái đất. Nhưng rất nhiều người đã quên mất điều đó".

MOANA POZZI hy vọng đảng của cô sẽ giành được một hoặc 2 ghế trong quốc hội để cô thực hiện được tham vọng làm Bộ trưởng bộ giải trí và du lịch.

DUY NAM.

(Theo *National* và *Bangkok*)

LỄ TANG "LADE" VÀ "VIDEO" Ở NHẬT

CĂN phòng rộng mênh mông không hề có cửa sổ. Ánh đèn tắt dần. Từ loa vang lên bài cầu kinh đơn điệu của các nhà sư. Lờ mờ trong ánh đèn là những đám sương mù nhân tạo dày đặc. Rồi những ngọn đèn pha được bật lên, soi rõ chiếc xe tang đang im lìm tiến vào phòng theo một đường ray dài chừng 40m. Trên xe tang là chiếc quan tài ngập hoa với một vị sư không ngồi cầu kinh ngồi ở phía trước. Tang lễ kết thúc bằng một lễ cầu hồn trang nghiêm, và tiếp theo là phần mai táng. Những khẩu súng lade bắn ra đủ loại tia nhiều màu, tạo thành một con đường ngầm dẫn tới lò thiêu xác. Chiếc quan tài tiến dần về phía đó. Trên đây là quang cảnh một lễ tang bình thường do Dịch vụ tang lễ "Giocuxenin" ở thành phố Ôxaca (Nhật) tổ chức. Do thiếu đất, nên ở Nhật chỉ cho phép một hình thức mai táng duy nhất là đốt xác. Những lễ tang "lade" như trên không phải là rẻ tiền, song cứ trong số 10 khách hàng thì chỉ có 2 là từ chối kiểu lễ tang này.

Ngoài lễ tang "lade" đỉnh cao của xu hướng "công nghiệp hóa tang lễ" ở Nhật hiện nay là hình thức lễ tang thông qua Video-cassette. Trong kiểu lễ tang này, các thân chủ hoàn toàn trông đợi ở Công ty mai táng, kể cả việc... thờ cúng và đi dự tang lễ. Để tỏ lòng kính trọng người đã khuất, trước bàn thờ người ta đặt một màn hình lớn chiếu lại những trích đoạn được chọn sẵn, lẽ dĩ nhiên có nhạc đệm. Các thân nhân ở xa không phải tầu xe khó nhọc tới dự vì buổi lễ tang sẽ được truyền qua vệ tinh tới ti-vi nhà họ. Để cho các buổi lễ mai táng thêm phần trang trọng, hãng "Taizoizailon" ở Tokyo tháng 2 vừa qua một khánh thành nhà mai táng khổng lồ với cả một cung thiên văn ở trong.

"Những kỹ nghệ đóng trò Video hoàn hảo đã được đem thay cho những tình cảm thực sự. Tất cả những thứ đó đã ăn sâu vào nghi thức tang lễ ở Nhật". - Giáo sư Masao Phudzi ở trường ĐHTH Taiso (Tokyo) nhận xét. Ông cho rằng xu hướng "computơ hóa "đang thịnh hành này sẽ ngày càng phát triển, bởi lẽ "trong số thân nhân của người quá cố, ngày càng có nhiều người "đánh bạn" với computơ từ nhỏ và giờ đây khả năng giao tiếp xã hội của họ rất kém".

TRƯƠNG THU BÌNH

(Theo *Nhật Bản ngày nay* số 1992)

AP-GA-NI-XTAN : KẾT THÚC 13 NĂM XUNG ĐỘT, NHƯNG...

CUỘC xung đột đẫm máu ở Ap-ga-ni-xtan kéo dài đã 13 năm, nay bước vào một giai đoạn mới với việc Tổng thống Na-gi-bu-la, Chủ tịch Đảng Tổ quốc (Đảng Dân chủ Nhân dân) từ chức, chính quyền mới ở Ca-bun tuyên bố sẵn sàng trao lại chính quyền cho một chính phủ do phe đối lập Mu-gia-hit-đin lập ra.

Hiện nay, các lực lượng Mu-gia-hit-đin đã kiểm soát hết đất nước thủ đô. Tuy nhiên, nội bộ phe này cũng rất phức tạp ; với nhiều tham vọng khác nhau, lập trường của họ trong vấn đề cơ cấu chính phủ mới và thái độ đối với chính phủ Ca-bun cũ cũng rất khác nhau. Tương lai của một nước Ap-ga-ni-xtan sau Na-gi-bu-la cũng chưa rõ rệt.

Phe đối lập tiến hành cuộc chiến tranh chống chế độ Ca-bún trong 13 năm qua gồm có hàng chục nhóm Mu-gia-hit-đin, trong đó có 10 nhóm có tổ chức chặt chẽ, nhưng mạnh nhất là hai nhóm của thủ lĩnh Ma-xút (Masood) kiểm soát vùng rộng lớn ở phía bắc đất nước, có trụ sở ở biên giới I-ran và nhóm của thủ lĩnh Hec-ma-ti-a (Hekmatyar) kiểm soát miền nam, có trụ sở trên lãnh thổ Pa-ki-xtan.

Ma-xút được coi là nhân vật có chiều hướng ôn hòa ; Quân ông ta đã chiếm thủ đô Ca-bun với sự hỗ trợ của quân chính phủ Ca-bun. Ông tuyên bố sẽ không xét xử cựu tổng thống Na-gi-bu-la và những người của chế độ Ca-bun cũ.

Còn nhân vật Mu-gia-hit-đin được coi là cứng rắn nhất, chính là Hec-ma-ti-a. Hiện nay quân đội của ông cũng đã vào thủ đô Ca-bun. Ông Hec-ma-ti-a là thủ lĩnh Mu-gia-hit-đin trẻ nhất trong phe đối lập. Ông ta sinh năm 1947 tại tỉnh Bac-lan, thuộc bộ lạc Ha-rút. Sau khi học xong trường trung học, Hec-ma-ti-a vào khoa kỹ sư trường đại học tổng hợp Ca-bun. Thời sinh viên, ông theo đạo hồi chính thống gia nhập tổ chức "Thanh niên hồi giáo" trong trường đại học, chống lại chế độ của vua Da-hia Sác và bị tù, phải bỏ dở học tập.

Sau khi ra tù, Hec-ma-ti-a chống lại cả chế độ cộng hòa của hoàng thân Da-út và lập ra đảng Xã hội hồi giáo (Islam) Ap-ga-ni-xtan.

Khi chính quyền Ca-bun được Liên Xô (cũ) ủng hộ, Hec-ma-ti-a lập căn cứ trên đất Pa-ki-xtan và tiến hành cuộc chiến tranh du kích, cùng với các nhóm hồi giáo khác, chống lại chính quyền Ca-bun. Lực lượng của Hec-ma-ti-a hiện nay gồm khoảng 20 nghìn người cầm súng và khoảng 1 triệu dân chúng ủng hộ.

Hec-ma-ti-a có trong tay cả một bộ máy tuyên truyền gồm hãng "Tin tức Ap-ga-ni-xtan" và 12 tờ báo và tạp chí.

Bây giờ thì, các lực lượng thuộc các phe phái Mu-gia-hit-đin đang tìm một giải pháp khả dĩ đem lại hòa bình hòa hợp cho một nước Ap-ga-ni-xtan mới. Nhưng, Hec-ma-ti-a, vẫn còn nhiều đòi hỏi cho nhóm ông ta. Như vậy triển vọng nước Ap-ga-ni-xtan trong những ngày tới như thế nào, vẫn còn là một dấu hỏi lớn.

T.T

Ảnh : Các thủ lĩnh Mu-gia-hit-đin

TƯ LIỆU QUỐC TẾ

NHỮNG THỔ DÂN KHÔNG BIẾT ĐẾN BẠO LỰC

Trong vùng rừng Amazone thuộc nước cộng hòa Vénézuela có một dân tộc chưa tới 10.000 người. Đó là những thổ dân Nam Mỹ thuộc bộ tộc Piaroa. Nét nổi bật trong nền văn hóa tôn giáo và giáo dục của người Piaroa là sự khoan dung và không có tính gây gổ, hiếu chiến.

Người Piaroa không bao giờ gây chiến tranh và không biết đến sự cạnh tranh giữa các thị tộc. Không bao giờ tham dự vào cuộc cãi nhau hay nhìn thấy một người đàn ông chỉ một lần trong đời tát con hay đánh vợ, và chắc chắn cũng không có những cuộc gặp gỡ căng thẳng giữa họ. Suốt cuộc đời, người Piaroa luôn vui vẻ. Không một tiếng kêu làm nhiễu loạn sự bình yên của các làng. Trẻ em không hề biết đến hình thức giáo dục trấn áp. Người Piaroa không bao giờ thốt ra những lời tục tĩu, trong ngôn ngữ của họ không có những từ đó. Khi nhìn thấy những người nước ngoài, những người đi đào vàng hay kim cương gần nơi sinh sống của người Piaroa cãi nhau hay gây gổ, họ chạy đi lánh nạn sâu trong rừng. Đó là cách tự vệ duy nhất của người Piaroa.

Người Piaroa sống trong một vùng rộng khoảng 15.000km². Người Piaroa sống tập hợp trong thị tộc, họ có tính nhất trí cao đến từng thành viên của gia đình. Mỗi thị tộc sống trong một căn lều chung, gọi là Churuata được xây theo hình nón, có đường kính đáy 10 - 12m, cao 8 - 10m có một cột trụ bằng gỗ, trên lợp lá cọ. Mỗi Churuata được dựng giữa một vùng rộng và gần một nguồn nước và những điều kiện khí hậu thuận lợi cho nhu cầu sống hàng ngày của họ.

Người Piaroa chủ yếu theo chế độ nội hôn, những cuộc kết hôn giữa họ, và chỉ đôi khi mới có những cuộc kết hôn với các thành viên của những thị tộc khác, có truyền thống hòa bình đồng nhất với họ như người Panaré và Maco. Săn bắt và đánh cá là hai hoạt động nói chung như nghề nghiệp của họ trước và sau tuổi thanh niên. Nhưng việc săn bắt chỉ được phép trong một số hạn hẹp : những động vật nhỏ có đốm, bò sát, chim. Không bao giờ họ tấn công một con trăn nước hay một con báo đốm, những con vật này đại diện cho các vị thần hung ác. Việc săn bắt heo vòi và chim tu căng cũng bị cấm, vì những con vật này hiện thân cho những điều tốt lành. Lương thực chủ yếu của người Piaroa là các loại cây củ giàu tinh bột

DIỄM THÚY

(Theo Khoa học và thiên nhiên)

Ảnh : *Những cuộc đối thoại có thể kéo dài nhiều ngày cho đến khi đạt được sự nhất trí.*

30 VẠN TUYỆT TÁC NGHỆ THUẬT BỊ ĐÁNH CẮP

Ngày nay, một trong những vấn đề đau đầu đối với cảnh sát cũng như các thám tử tư thế giới là bọn đánh cắp các tác phẩm nghệ thuật không để lại dấu vết khi hành động. Mới đây, chỉ sau 3 phút 30 giây, bộ tranh đáng giá nhất của Viện bảo tàng nghệ thuật E-xten-xơ bị đánh cắp. Các nhân viên bảo tàng không bắt gặp, nhưng kamera vô tuyến đã lướt qua hình chúng. 4 tên cướp có vũ trang đeo mặt nạ đột nhập viện bảo tàng và chúng đã lấy đi bức tranh bộ ba El Greko, bức tranh vải Velaxkeca, hai bức tranh vẽ bình và bức Kô-re-đô-rơ.

Theo số liệu thống kê mới đây của UNESCO, ở Italia, có hơn 60% các tác phẩm nghệ thuật thế giới nằm trong các bộ sưu tập quốc gia, nhà thờ, tu viện cũng như trong các bộ sưu tập cá nhân. Mỗi năm ở Ý xảy ra 18 nghìn vụ đánh cắp tranh, tượng và các vật khảo cổ quý hiếm. Hai mươi năm trở lại đây, đã có 301 nghìn các tác phẩm nghệ thuật bị đánh cắp, trong đó 110 nghìn tác phẩm đã tìm lại được. Một số tác phẩm nghệ thuật của các danh họa Nga ở thế kỷ thứ XIX đã tìm thấy ở Giê-nơ.

Sau hai mươi ngày tìm kiếm, các thám tử Ý đã tìm ra 17 bức tranh của Si-skin, Ma-kov-xki, Xa-vơ-ra-xốp, Bu-ki-rev, Ju-zav-lev và La-gô-ri-ô trong nhà ga ô tô "Volvo" của một tên ăn cắp người Giê-nơ.

Trong những năm 1990 - 1992, một khuynh hướng chợ đêm trên thế giới được hình thành nhằm "lưu thông" những tuyệt tác nghệ thuật bị đánh cắp. Tờ báo *Cộng hòa* của Rim đã viết : "Những cánh cửa Đông Âu đã mở" và qua đó, những bức tranh, vũ khí cổ, những bức tượng thánh, tượng gỗ nổi v.v... ra đi. Mặt khác, cùng với những tác phẩm nghệ thuật và tượng thánh của Nga, của Ba-lan, Tiệp Khắc, Hungari, và Anbani đều không có "vi-za" cũng lặng lặng ra đi "xuất ngoại".

BÙI SĨ HÒE

(Theo Izvestia)

TIỀN PHONG VỚI BẠN TRẺ

TÌNH YÊU KHÔNG CÓ "MỐT"

(Gửi bạn Hà Nguyên, Trường CN cơ khí ô-tô HN)

• Tôi năm nay 23 tuổi, học trường Công nhân kỹ thuật Hà Nội, đã yêu một nữ sinh trường sư phạm. Chúng tôi yêu nhau say đắm, những tưởng tình yêu sẽ bền chặt mãi mãi.

Không tuần nào chúng tôi không gặp nhau. Các bạn ở cùng phòng vẫn thường thốt lên : "Họ hạnh phúc thật" Tôi cũng thấy mình hạnh phúc, còn nàng thì bảo : "Lúc nào em cũng muốn có anh ở bên".

Thế rồi, bỗng nhiên... *Tiền Phong* ơi ! Bỗng nhiên sau 24 tiếng đồng hồ (đúng một ngày), bảy giờ tối hôm trước nàng còn đằm thắm với tôi lúc đến thăm tôi, vậy mà bảy giờ tối hôm sau nàng lạnh nhạt với tôi khi tôi đến thăm nàng. Lúc đầu, tôi nghĩ là nàng hờn giận tôi điều gì đó. Nhưng không phải, nàng điềm nhiên bảo tôi vì nàng bận việc riêng. Tôi rất ngạc nhiên ra về, lòng cô đơn lạnh giá.

Cảm giác về một người thứ ba giữa chúng tôi làm cả đêm tôi không chợp mắt. Sáng ra, sự thực hiển hiện, nàng cùng người tình dắt nhau đi ngang trước mắt tôi. Mặt nàng lạnh lùng, thản nhiên như không hề quen biết tôi. Nhìn thấy như vậy, tôi tưởng như sét đánh ngang tai, đầu óc choáng váng...

Tôi trách nàng, nếu không còn yêu thương nhau nữa, vì bất cứ lẽ gì, nàng hãy cho tôi biết dù chỉ một lời thôi... Đằng này, nàng đã bắt cả hai tay một cách trắng trợn. Một sự lừa lọc, dối trá đến kinh tởm.

Bạn bè khuyên tôi nên quên đi những loại người như thế. Song càng cố quên đi thì tôi lại nhớ nàng.

Tôi không thể quên nàng được. Tôi không biết nên làm gì bây giờ ? Hay tỉ thí với kẻ tình địch để người ta khỏi nghĩ rằng tôi là kẻ dở dài và hèn kém ? Và phải chăng mốt yêu đương bây giờ là như thế ? *Tiền Phong* ơi, cho tôi một lời khuyên nhé.

Hà Nguyên

Bạn Hà Nguyên thân mến !

Có thể khi thư này đến với bạn thì "tình hình" của bạn lại đã khác đi rồi. Nàng hoặc đã trở lại với bạn hoặc lại bước tiếp một bước nữa từ người thứ hai sang người thứ ba... Nếu vẫn đang yêu người thứ hai thì cũng dễ xảy ra cái điều như với bạn là "chỉ sau 24 tiếng đồng hồ, nàng đã đột ngột thay đổi từ đằm thắm sang lạnh tanh như chưa hề quen biết".

Có một giả thiết khác rằng, nàng thử thách người yêu của mình bằng cách đó. Nếu như vậy, bạn hãy vui lòng chấp nhận và vượt qua thử thách đầy nữ tính của người mình yêu...

Có thể có chuyện "bắt cả hai tay". Song, theo tôi, ở tuổi như nàng, chuyện "bắt cả hai tay" nhuần nhuyễn đến mức như vậy thì khó mà tưởng tượng được. Có điều, nếu thực là nàng đã thay đổi và đang rất đằm thắm với người mà nàng lựa chọn để thay thế bạn, thì có lẽ việc chọn lựa của nàng đã manh nha từ lâu. Và cái ngày, người bạn trai thứ hai đó xuất hiện ý thức làm cho nàng đột ngột thay đổi... Ở trường hợp này, cách tốt nhất là bạn rút lui. Bạn đang ở tuổi 23, thư bạn viết cho thấy bạn có một quan niệm về tình yêu cao thượng, có trái tim nồng cháy, có niềm say mê của tuổi trẻ, bạn sẽ có người yêu xứng đáng với tất cả những gì bạn có.

Đừng bao giờ nghĩ đến việc tỉ thí, đó là ý nghĩ không lành mạnh và quá tồi thôi.

Bạn hỏi "có phải "mốt" tình yêu bây giờ là như thế ?". Không ! Không bao giờ bạn ạ. Tình yêu đích thực và đúng là tình yêu thì chẳng bao giờ lại "thay đổi chỉ trong 24 giờ như vậy". Có hờn dỗi, có thử thách, có đau khổ, nhưng cả hai sẽ nói với nhau những điều cần nói, kể cả nếu phải chia tay.

HƯNG QUANG

Kết bạn

Thiếu nữ Hà Nội

Ảnh : BÙI HƯNG

• Ở hải đảo xa xôi này chúng tôi rất thiếu tình cảm, thích âm nhạc, chưa có người yêu, muốn kết bạn với các bạn gái nếu quê ở thành phố Vinh [illegible] Hà Tĩnh càng tốt. Địa chỉ của chúng tôi : *Võ Quang Hà, Hồng Lưu, Bích Thủy*, HT 6KE 1087 xe tăng, Cụm II đảo Trường Sa lớn.

+ Sống giữa núi rừng hẻo lánh xa xôi, chúng mình rất mong làm quen với các bạn tuổi từ 18 - 22. Nơi mong thư : *Phạm Ngọc Sáu, Ngọc Huỳnh, Thanh Bình, Văn Sỹ, Hữu Nhật, Đào Huỳnh Ngọc*, tất cả đều còn trẻ và chưa có người yêu, HT 30B, 807 Lục Ngạn, Hà Bắc.

+ Chúng tôi tuổi đời 23, chưa một lần yêu, đang ngày đêm cầm súng bảo vệ Tổ quốc, rất muốn kết bạn với các bạn nam nữ, tuổi từ 18 đến 23, nếu quê ở Lao Cai càng tốt. Thư gửi về *Nguyễn Quang Thịnh*, HT 4KT 253 Mường Khương, Lao Cai.

SAU LŨY TRE LÀNG

HAI bà thông gia đang xỉa xói chửi nhau, khiến trẻ con, người lớn, xúm lại xem thành một đám đông.

Mẹ cô Mến, chửi chán rồi chắp tay vào bên sườn kể lể với mọi người : "Cả nhà nó đều ! Biết con trai có bệnh... không ăn nằm với vợ được mà vẫn cưới vợ cho con"...

Thông gia nay hóa thành oan gia. Hai gia đình từ trước vẫn thân nhau, nên đã hứa gả con. Cô Mến chưa đủ tuổi lấy chồng, nhưng cả hai gia đình vẫn ép để tổ chức lễ cưới. Cậu Thông từ chối : "Con chưa lấy vợ. Con còn phải đi làm [illegible]" Nhưng bố mẹ Thông [illegible] nên Thông miễn cưỡng cưới. Tất nhiên, đám cưới này không có giấy đăng ký kết hôn.

Từ hôm cưới xong, cậu Thông bỏ nhà đi buôn bán da trâu, da bò cho công ty xuất khẩu của huyện. Bố mẹ càng mắng chửi con trai về tội vắng nhà, Thông càng đi những chuyến dài ngày hơn.

Tuần trăng mật của cô Mến và Thông là như thế đấy ! Những hôm Thông ngủ ở nhà thì hai người vẫn là cái cảnh "đồng sàng, dị mộng". Cô Mến ít tuổi, là gái nông thôn, nhút nhát... Nằm chung một giường với vợ, Thông hút thuốc lá liên tục rồi lăn ra ngủ cho đến sáng.

"BỆNH" KHÔNG CÓ TÌNH YÊU !

Thấy con rể bỏ nhà đi buôn bán, bà mẹ vợ đã hỏi con gái về chuyện quan hệ vợ chồng. Mến trả lời với mẹ rồi ôm mặt khóc tức tưởi. Bà ta nghĩ rằng : thế thì thằng Thông có bệnh, con bỏ nó càng sớm càng tốt, để còn đi lấy đứa khác mới có hạnh phúc.

Rồi bà nói như ra lệnh :

- Từ nay con ở lại nhà. Không thèm về nhà chồng nữa.

[illegible] bị bệnh. Từ đó, hai nhà xảy ra cãi chửi nhau.

Câu chuyện trên ở làng, tôi đã lãng quên. Hai năm sau, Thông lấy vợ. Vợ của Thông là cô Vui ở cùng xóm. Hơn một năm sau, cô Vui đẻ đứa con trai giống bố như đúc.

Đến lúc đó, một vài người vui miệng hỏi Thông :

- Người ta đồn cậu có "bệnh "...

Thông cười : Cô Mến tuy giàu lại xinh gái, nhưng... tôi có "bệnh". "Bệnh" đó là "bệnh không có tình yêu".

HOÀNG XUÂN KHÁNH
(Công an tỉnh Hà Tây)

Ông Cẩm bồn chồn hết đi ra lại đi vào. Quái lạ, nhà nào có cái xe đạp Thống Nhất nam, lắp bánh xe thồ đem vứt ở bờ đê Yên Cốc, ngay cạnh nhà ông từ trưa hôm qua. - Ông chạy sang nhà anh Vĩ, chủ tịch xã trình báo sự việc. Nghe ông nói, anh Vĩ cũng thấy lạ. Chiếc xe đạp ở nhà quê cũng được người ta quý như con trâu, con bò ấy chứ. Anh bảo ông cứ viết một bản tường trình để chính quyền xã sẽ thông báo, người nào mất sẽ đến nhận.

Hai người đang ngồi trò chuyện, bỗng thằng Giỏi, đứa con út ông Cẩm 13 tuổi, mặt mũi tái xám, hớt hải chạy sang.

THANH NIÊN • DÂN SỐ • GIA ĐÌNH

KHÔNG THỂ MẶC... TRỜI !

- Bố... bố về ngay... trong chuồng gà nhà ta có người chết.

- Sao ? - Ông Cẩm tròn mắt ngạc nhiên.

Hốt hoảng, ông vội cùng anh Vĩ theo thằng Giỏi chạy về. Khi vừa hất chiếc cửa chuồng gà, có xác chết thật. Ông Cẩm tái mặt, chân tay rụng rời :

- Làm thế nào đây, chú Vĩ ?

- Cứ giữ nguyên hiện trường để tôi báo cáo lên huyện.

Cái tin khủng khiếp ấy chẳng mấy chốc lan nhanh khắp làng Phương Nhị (xã Hồng Dương, Thanh Oai, Hà Tây). Cơ quan công an có mặt ngay tại hiện trường. Chẳng khó khăn gì, xác định được nạn nhân là anh Nguyễn Văn Dương, 23 tuổi, người thôn Ba Dư. [illegible]

Sau khi khám nghiệm hiện trường, thu thập nguồn tin, cơ quan công an phán đoán thủ phạm là Nguyễn Văn Tài, con trai ông Cẩm. Tài bị truy tìm. Đang trốn đường đi lên bãi vàng Kim Bôi thì anh ta bị bắt giữ. Trước những chứng cứ thu thập được Tài phải thú nhận, chính anh ta là thủ phạm.

Thấy anh Dương đi tìm đong thóc, đang thiếu tiền cờ bạc, Tài nảy ý đồ đen tối. Nói dối nhà có hai tạ thóc cần bán, Tài bắt anh Dương đặt cọc trước một chục ngàn. Sáng sớm hôm sau, Tài sang nhà hàng xóm mượn một con dao. Anh Dương đến, Tài nói với anh thóc để ở nhà chị gái lấy chồng bên Phú Lương Hạ. Hai người cùng đi sang bên đó. Khi Tài cầm theo con dao. Thấy thế, anh Dương hỏi Tài : "Cầm dao đi làm gì ?". Tài giải thích "Dân Phú Lương Hạ nó hay đánh mình nên phải mang dao đi để phòng thân". Đường bờ mương, cây cúc tần cao ngang tầm người nhưng thấy có nhiều người làm ngoài đồng nên Tài không dám hạ sát. Đến nhà chị gái, để anh Dương đứng ngoài, Tài đi vào xong quay ra lại giở giọng, chị ấy không đồng ý bán với giá đó. Tài bảo anh Dương, nhà anh ta còn hơn một tạ thóc mùa, về nhà bán cho. Tin lời Tài, Anh Dương lại theo anh ta quay về. Trong lúc anh Dương đang lúi húi dùng quẹo tính tiền thì Tài lén lại đứng đằng sau anh, dùng dao hành động...

Mới 17 tuổi, Nguyễn Văn Tài đã phạm tội giết người. Có lẽ đó cũng là bài học cho những người có quan niệm "Trời sinh voi thì trời sinh cỏ", cứ để phó thác mặc... trời. Gia đình ông Cẩm có tới 9 người con. Tài là con thứ 8. Mấy năm trước cậu bé Tài học hành khá thông minh đã từng được vào học trường chuyên trên tỉnh. Thế mà chỉ vì hoàn cảnh gia đình, con cái quá đông, có sinh mà chẳng có dưỡng, Tài phải bỏ học. Cậu bé lang thang và nhanh chóng sớm lao vào con đường hư hỏng, chơi bời, cờ bạc, trộm cắp... Cậu đã bị Công an bắt giữ một lần về tội trộm cắp một chiếc Ra-đi-ô cát-xét. Xót xa thay, cái kết cục đen tối lại sớm đến với cậu.

ĐỖ ĐỨC THIẾT

PHÁP LUẬT VỚI ĐỜI THƯỜNG

"THƯỢNG ĐẾ" DỞM

XIN kể hai chuyện về các anh khách : khách xoài và khách xích lô. Chả là từ ngày chuyển sang cơ chế thị trường, khách hàng được "lên ngôi thượng đế". Của ai ư ? Của cô mậu dịch, của người bán hàng. May cho người bán hàng được làm vừa lòng những "thượng đế" thứ thiệt. Rủi ro cho ai vô phúc đụng phải "thượng đế" dởm.

Chuyện thứ nhất xảy ra ở bến xe ô-tô. Chiếc xe ô-tô chở đầy những bao xoài cập bến. Một anh thanh niên chuyên buôn xoài, vội leo lên nóc xe, giúp chủ hàng bốc xoài xuống để sau đó anh sẽ mua xoài với giá thỏa thuận. Một bao xoài do người ở dưới đỡ, tuột tay, xoài bung ra lăn lóc mặt đất. Người ở bến xe tiện tay, nhặt mỗi người một vài quả, hết toi bao xoài. Chủ hàng vừa tiếc vừa bực. Chủ hàng không bán xoài cho anh thanh niên nữa. Đến lượt anh ta tiếc và bực :

- Không bán à, trả tiền "cửu vạn" đây !

- Ai thuê mà anh đòi ?

Anh ta giơ nắm tay lên, đấm vào không khí : "Có trả không ?". Chủ hàng đành rút mười nghìn ra trả. Anh ta đòi hai chục nghìn. Chủ hàng rút thêm ra mười nghìn nữa. Chuyện "đời thường", tưởng thế là xong ! Sáng hôm sau, chủ hàng kéo mấy thanh niên đến, mang theo hung khí, tìm anh "cửu vạn" đòi tiền và họ đã gây thương tích cho anh ta. Hành động đánh người, đòi lại tiền, chưa được cơ quan điều tra cứu xét. Anh khách xoài, đe dọa đòi tiền bốc xoài, đã phải ra tòa với tội danh : "Cướp tài sản của công dân", nhận 10 năm tù giam.

Chuyện thứ hai xảy ra ở cửa Nhà hát lớn thành phố. Anh xích lô, người ở quê, ra đây chạy xích lô kiếm sống, ngồi chờ khách. Hai khách hàng trẻ, mặc đúng mốt thành phố, cùng một cậu choai choai, vẫy xe :

- Ê, xây lô, về Chợ Hôm !

Anh xích lô xin ba nghìn. Cả ba phốc lên xe, không cần mặc cả. Khách nói là đi chợ mua quần. Xe đến phố Hàm Long, họ bảo đỗ xe lại, chờ. Anh xích lô chờ rất lâu, mãi sau họ mới từ một ngõ quay ra, bảo chở họ quay lại Nhà hát lớn thành phố. "Stóp", anh có thân hình cao lớn, nói như ra lệnh và nhảy xuống liền. Cả ba đi luôn. Anh xích lô xin tiền xe. Anh khách cao to quay lại bảo xích lô :

- Có tiền cho xin mấy nghìn.

Anh xích lô nói không có, liền bị một cái tát nổ đom đóm mắt. Anh xích lô sợ, liền móc hai nghìn đưa cho anh ta. Hất hàm về phía người bạn, tên cao to kêu anh xích lô : "Cứ đưa cho nó rồi tôi sẽ trả anh !". Nói rồi, anh ra lại đánh tiếp anh xích lô với lời hăm dọa : "Còn bao nhiêu đưa nốt đây !". Anh xích lô tội nghiệp, hoảng sợ, đành phải lục lọi còn hai nghìn đưa hết cho hai "thượng đế", đã không trả, còn trấn. Ở phố Hàm Long, họ không mua gì mà chỉ ngồi xem chọi gà hàng giờ.

Bảy nghìn là số tiền nhỏ nhưng hành động trắng trợn của hai người đã phạm vào tội "cướp tài sản của công dân". Tên A., đã đánh người, trấn tiền, bị phạt 5 năm tù giam. B. là tên nhận tiền, tuy y không tham gia đánh, bị phạt 7 năm tù giam, cộng với 5 năm tù án treo chuyển thành 5 năm tù giam, cộng là 12 năm tù.

Thị trường có hàng thật, hàng dởm. Còn "thượng đế", bên cạnh đông đảo những "thượng đế" thứ thiệt, làm giàu, làm đẹp cho thành phố cũng có không ít "thượng đế" dởm. "Bai" sớm được của nào là yên ổn sớm chừng ấy cho thị trường.

THU TRANG

GIẢI BÓNG ĐÁ CÁC ĐỘI MẠNH - 92

8 ĐỘI TIẾP TỤC VÀO VÒNG 2

Chiều 26-4 đã kết thúc giai đoạn 1 của giải các đội mạnh 92. Kết quả là tám đội (theo thứ tự điểm giành được) : Công an Hải Phòng, Công an thành phố Hồ Chí Minh, Quảng Nam - Đà Nẵng và Đồng Tháp của bảng A, Hải quan, Câu lạc bộ quân đội, Tiền Giang và Sông Lam Nghệ Tĩnh của bảng B được vào giai đoạn 2. Sau khi gặp thăm ngày 28-4, tám đội lại vào cuộc chiến 3-5 trên các sân miền Trung.

Sáu đội Long An, An Giang và Bình Định của bảng A, và Cảng Sài Gòn, Đường Sắt và Lâm Đồng của hạng B được giữ lại hạng, nhưng đã bị loại khỏi giải.

Riêng 4 đội : Dệt Nam Định, Quân khu 5, Công an Hà Nội và Khánh Hòa mùa giải sau phải thi đấu ở hạng A1.

P.V.

CÓ PHẢI DO GIEN DI TRUYỀN ?

Hẳn bạn còn nhớ hai chị em sinh đôi dính liền đầu Laleh và Ladan đã được cả thế giới biết đến, khi họ kêu gọi mọi người quyên góp tiền (năm 1990) giúp họ thực hiện một cuộc phẫu thuật tách riêng hai người ra.

Đó là, Laleh đã yêu một nhân viên bưu điện và Ladan lại cương quyết không muốn có mặt khi đôi tình nhân âu yếm nhau. Vì thế, mặc dù các bác sĩ đã cho biết nếu phẫu thuật có thể một trong hai người sẽ chết, nhưng hai cô vẫn muốn tiến hành.

Trước khi họ quyên đủ tiền để phẫu thuật, Laleh phát hiện mình có thai. Anh chàng Rastar Ramazani họ Sơ thì trốn biệt khi biết chuyện. Hai chị em như thế lại hòa bình sống bên nhau. Đủ tháng, đủ ngày, Laleh sinh được bé trai Ali nặng 6kg có hai đầu, 2 tim, 1 phổi, 1 hệ bài tiết. Trong tương lai, một buồng phổi có lẽ sẽ không đủ cho bé, nhưng giờ Ali vẫn khỏe mạnh và không thể bú mẹ vì nếu một cái đầu được bú mẹ thì cái đầu kia lại khóc thảm thiết.

Ca này chắc sẽ phức tạp nếu sau này "hai chú bé" lại muốn tách rời nhau như mẹ và dì của chúng.

NHẬT LINH
(theo báo Ba Lan)

Trong ảnh : Laleh, Ladan và bé Ali.

TRONG THẾ GIỚI CHÚNG TA

CUỘC ĐUA XE KỲ LẠ !

Ở Hollywood (California), nơi không thiếu sáng kiến biểu diễn.

Mới đây nhất, người ta vừa tổ chức cuộc thi khá độc đáo : đua xe đạp 3 bánh của trẻ em, nhưng vận động viên là người lớn. Để cho cuộc đua thêm phần đậm đà và hấp dẫn, các vận động viên buộc phải mặc bộ đồ tối thiểu. Nhưng, nếu người ta thông báo là chiếc quần xà lỏn của một nữ động viên như trong hình, chẳng may, sau đoạn đường 2 km, bị móc vào pê-đan xe đạp thì các khán giả và thính giả sẽ ôm bụng mà... cười.

BÙI TÂN
(Theo Equipe 29-2-1992)

PHIÊN TÒA XỬ... VẸT

Lần đầu tiên trong lịch sử Vê-nê-xu-ê-la Tòa án tối cao đã buộc phải tiến hành xử một vụ kiện mà bị cáo là một con vẹt.

Thẩm phán tòa tối cao là Bà Ma-ri-sa Ma-chan-đo đã đọc đơn kiện của các nguyên đơn đối với chú vẹt mang biệt danh : Shu-cho-ka vì đã "phát ngôn" với những lời bất lịch sự suốt từ 6 đến 9 giờ sáng hàng ngày.

Nhưng ngay sau đó, chủ của "bị cáo" đã phản đối và tuyên bố rằng Shu-cho-ka là một động vật nhu mì và lông lá nhất thành phố. Các bên nguyên cáo tức giận và đưa ngay ra một bằng chứng - băng cát-xét có ghi lời các buổi phát thanh sáng của "bị cáo" vẹt. Cả phòng xử án đã chịu khó ngồi nghe đi nghe lại hàng giờ băng cát-xét này nhưng cuối cùng chẳng ai hiểu được gì và phiên tòa kết thúc. Chú vẹt thắng kiện một cách... âm 1.

G.T.A
Theo *Sự thật* 9-12-91

THI TUNG HỨNG

Hàng năm trên 300 vận động viên của cả hành tinh đều tụ hội tại bờ biển ấm áp ánh mặt trời của đảo Hawaii. Họ thi tung hứng những cái chùy, những hình khối, vòng, xoong chảo, cây búa, cưa, nón gươm... trong một tuần lễ trên cà kheo, trên lưng ngựa, trong mọi tư thế, kể cả khi lướt ván. Nhưng tất cả đều phải tuân theo quy định của cuộc tung hứng là : tuyệt đối không được trượt tay, đánh rơi.

B.T
(Theo Equipe 22-2-1992)

KỴ MÃ RÔ-BỐT

... 6 con ngựa nòi sắp tới đích. Con Ngọn gió bạc [illegible] Nhưng khuôn mặt của "nài" chiến thắng vẫn... lạnh như tiền, anh ta ngồi trên yên như [illegible]. Anh "nài" này chính là rô-bốt. Người phát minh ra "rô-bốt nài" là Sác-lơ Mắc-vin, 45 tuổi. Người Mỹ này nói về những kỵ sĩ điện tử của mình : "Hắn ta không hay đòi hỏi, nặng gần 10 kg, có thể cưỡi được tất cả các loại ngựa và được điều khiển bằng vô tuyến".

Các cuộc đua ngựa có "nài rô-bốt" là một trò giải trí rất thời thượng hiện nay ở Mỹ. Các chú pô-ni (ngựa con) cao không quá 1m được chọn tham gia cuộc đua. Sau 15 vòng đua, mỗi vòng 15 phút thì các chú pô-ni bị mệt còn bản thân các "nài" cũng phải nạp lại ắc qui.

NGỌC LINH dịch
(từ *Vòng quanh thế giới*)

"NHÀ NGOẠI CẢM"... LỪA

KHI làm quen với An-đrê Bi-ri - một "nhà ngoại cảm" tự đặt cho mình biệt danh Gu-ru - Pa-tri-xa 26 tuổi đang học thần học ở trường ĐHTH - cô là một trong những bệnh nhân đầu tiên của gã và cũng là một trong những người đầu tiên từ bỏ gã khi phát hiện ra đó là một tên bịp. Để có được điều đó, cô đã mất đứt 6 năm.

Cũng như các nhà ngoại cảm khác, Bi-ri bao giờ cũng bao bọc quanh mình một tấm màn bí mật sau khi đã tự nghĩ ra một quá khứ : Có bằng cấp đặc biệt ở Mỹ, đã trở thành triệu phú nhờ những phát minh "mang tính cách mạng", là cố vấn bí mật của nhiều nhà chính trị, nhiều người làm văn hóa nghệ thuật nổi tiếng... Nhưng thực ra, anh ta là con một thợ nguội ở thành phố Xanh Lu-i, tỉnh Vec-khni Ren và chẳng có một thứ bằng cấp nào cả. Bù vào đó, anh ta đọc rất nhiều tác phẩm của Phrê-ít, Y-ung, thậm chí cả cuốn *Đời chiến đấu của tôi* của Hít-le... Anh ta có trí nhớ tuyệt vời và tài hùng biện của một người dẫn chương trình. Không phải hoàn nhiên bệnh nhân coi anh ta như một vị thánh.

Trước tháng 8-1989, Bi-ri hầu như không nhắc đến chuyện tiền nong với các bệnh nhân. Thế nhưng, anh ta lại khôn khéo chiếm đoạt tiền của người khác. Một bệnh nhân tên là Jan kể : "Anh ta hỏi vay tôi 4 triệu phrăng. Đầu tiên, tôi do dự, nhưng như có một sức mạnh bên trong nào đó không thể cưỡng lại nổi, buộc tôi phải đồng ý. Tôi đã ký một ngân phiếu 4 triệu phrăng có ghi : phải trả một phần vào năm 1999. Bi-ri nói : "Hãy viết lại là năm 2049". Tôi đã làm điều đó mà không hề nghĩ tới lúc đó cả tôi và người vay chắc không còn sống. Nhưng rồi Jan còn đi xa hơn. Anh đến những người láng giềng kể cho họ nghe về kế hoạch giải phóng mọi người khỏi tiền bạc của Bi-ri. "Nhà ngoại cảm" đã dạy chúng tôi phương pháp thuyết phục và gây ảnh hưởng đến mọi người. Làm cho tôi không khó khăn gì nhận được của những người láng giềng 230.000 phrăng và chuyển chúng cho Bi-ri.

Còn Pa-tri-xa không có tiền. Nhưng cha mẹ cô lại sở hữu một ngôi nhà có trị giá đến một triệu phrăng. Bi-ri yêu cầu Pa-tri-xa thuyết phục cha mẹ mình bán nhà cho hắn. Cha cô đã đồng ý. Bệnh nhân khác là Ma-ri-a tiết kiệm được 20 nghìn phrăng. Bà ta định mua xe hơi. Không chút chần chừ, bà tặng ngay cho An-đrê Bi-ri số tiền đó và còn nói sẵn sàng bán căn hộ đáng giá 200 nghìn phrăng của mình.

Thậm chí kỹ sư hóa học Abdel cũng giao cho tên bịp bợm một phần số cổ phiếu và cả... căn hộ của mình.

Chính ông ta hiện sống nhờ ở nhà bạn bè. Ảnh hưởng của Bi-ri đối với lý trí của các con bệnh của anh ta mới thật lớn làm sao ! Nhiều người trong số họ đã từ bỏ bất động sản và tiền tiết kiệm của mình cho hắn ta. Trong tay hắn ta là một gia tài không nhỏ : những ngôi nhà, các căn hộ, xe hơi, các tác phẩm hội họa quý giá. Tất cả những thứ đó giúp hắn ta sống một cuộc sống vương giả.

Mãi sau này, các bệnh nhân mới sáng mắt ra vì những gì Gu-ru nói hoàn toàn khác với lối sống của anh ta : tiêu tiền như rác trong khi các bệnh nhân phải sống trong nghèo khổ, mất mát. Bi-ri có thể thua hàng ngàn phrăng trong một ván bài, mua hàng trăm vé số, mua một chiếc xe hơi bóng lộn mà không một lần sử dụng. Những lời thuyết phục của gã đã không còn làm cho họ tin nữa và họ đã nhờ tòa án giúp đỡ.

Tới đây, "nhà ngoại cảm dởm" sẽ bị đưa ra xét xử, nhưng đây cũng là bài học cho những người dân nước Pháp và cả các nước khác.

An-đrê Bi-ri hiện đang nằm trong tù, vì tội lừa đảo. Hắn ta bị kết tội lạm dụng lòng tin của mọi người và chiếm đoạt tiền bạc.

A.Đ.
(Theo *Paris Match*)

KHOA HỌC MÀ LÝ THÚ

NGƯỜI ĐẦY TỚ HẾT MÌNH

BUỔI sáng, anh ta nhẹ lướt vào phòng, đánh thức bằng những giai điệu âm nhạc riêng bạn ưa thích. Khi nhà có khách thì mình anh ta có thể dọn món khai vị, rót rượu mời. Anh ta còn ngâm thơ, dắt chó đi dạo, thay khăn trải giường, phủ bụi giá sách. Chắc bạn nghĩ đó phải là một người đàn ông dễ thương và tận tụy. Không, đó chính là người máy Omnibot do Nhật chế tạo.

Anh ta đáp lại mọi mệnh lệnh của bạn mà không cần đến bất cứ chương trình vi tính phức tạp hay thiết bị phụ nào. Tất cả bạn chỉ cần ghi chương trình vào một băng cát-xét. Omnibot sẽ thực hiện.

Máy có thể lưu được bảy chương trình khác nhau và đưa vào vận hành bất cứ lúc nào trong tuần. Nó có thể đáp lại qua bộ điều khiển từ xa và mi-crô trong máy.

Omnibot di chuyển trên bảy bánh xe cao su và dùng nguồn pin điện. Trên ngực nó là một màn đồng hồ điện tử, có 3 loại chuông báo thức. Giá của Omnibot vào khoảng 330 USD.

NGUYỄN TIẾN
Theo tạp chí *Á Châu*

● Tòa soạn : 15 Hồ Xuân Hương, Hà Nội ● Dây nói : 64031 - 64342 ● ISSN 0866 - 8027 ● IN TẠI NHÀ IN NHÂN DÂN (Hà Nội) NHÀ IN BÁO LAO ĐỘNG (TPHCM) ● Ban đại diện tại thành phố Hồ Chí Minh : 384/54 Nam Kỳ Khởi Nghĩa ● Dây nói : 46366
● *Người trình bày :* TRUNG DŨNG ● Giá : 500 đồng